

SIIVOUSPÄIVINÄ KAIKKI ON MAHDOLLISTA

ja muita tekstejä sanataidekoulusta

Lasten ja nuorten sanataidekoulu, Supina- ja Kuiske-ryhmät
Tampereen seudun työväenopisto
Kevät 2019

SISÄLLYS

Supina-ryhmän tekstejä

Suvi Vilppula
Sara Pietilä
Milja Niemi
Aleksandra Aho
Emmi Järvinen
Essi Huotari
Mirella Harjunpää
Lilja Siurola

Dramaturgiaharjoituksia

Kuiske-ryhmän tekstejä

Venla Valkama
Kaisa Mälkki
Siiri Torvinen
Lukas Jokilehto
Neda Rasi-Koskinen
Arttu Jalonen

Opettaja Pia Krutsin

Suvi Vilppula

Turisti Kongossa toppatakki päällä

Jorma Markkula katsoi lämpömittaria ennen lähtöään. Vaikka lukema kohosi kohti neljäkymmentäviittä, hän, suomalaisen säämiehen asenteella, uskoi ulkona olevan sen verran tuulista, että toppatakki oli välttämätön.

Niinpä Jorma geelasi viiksensä, puki toppatakkinsa ja upotti jalkansa kumisaappaisiin. Hän hyräili hyväntuulisena Tapani Kansan kultaisia hittejä ja lähti ulos kamera mukanaan.

Ulkona häntä odotti järkytys. Kanssaihmiset kulkivat lähes hyytävän vähissä vaatteissa! Missä oli tuon kongolaisnaisen kypärämyssy tai pikkupojan huopikkaat? Voi pyhä Sylvi, mihin maailma oli mennyt... Voi tätä nykynuorisoa.

Jorma pysähtyi ottamaan valokuvia filmikamerallaan – kohteenaan kadulla kulkevat ihmiset, jotka häntä mulkoilivat. Nyt hänellä oli joitakin muita kuin kalajuttuja ystävilleen Jortsulle ja Jormikselle kerrottavanaan, kun ehtisi Suomeen!

Hetken töllistelyään Jorma huomasi hien valuvan otsallaan. Mitä? Hän oli hikoillut viimeksi vuonna -73 lunta luodessaan. Jorma päätti syyttää Kongoa. Jehna, että hänen pitikin voittaa ilmaiset lentoliput tänne Tekniikan Maailman yleisökilpailussa.

Osoittaakseen mieltään päätti Jorma pysyä loppulomansa sisätiloissa ja täyttää mukanaan tuomaa sanaristikkotehtävää. Olipahan ainakin päiviteltävää seuraaviin sukujuhliin!

Suvi Vilppula

Muodonmuutos

Syyskuussa vanhuksille kasvoi siivet

Tarja sai undulaatin sulkapeitteen
lensi Australiaan
visersi koko matkan

Seppo, tuo vanha varis,
sai käyttöä raakkuäänelleen
Nokki naapurin jätteitä
kiusallaan, tietenkin

Ullasta tuli papukaija
juorukello näet oli
pölysi niin paljon kuin sielu sieti
sai siitä kehuja

Kimmo, jota alzheimer puri,
nousi joutsenena
puhtaana kuin totuus
aivan kuin nuoruudessaan

Vanhainkodin ovet jäivät selälleen
kun syyskuussa
vanhuksille kasvoi siivet

Sara Pietilä

Oli ollut pitkä päivä munkki Berliinin kotiluostarissa, paljon rukoilua ja munkillisia toimituksia. Nyt oli munkin aika rentoutua ja parantaa maailmaa. Rooman suurvalta todellakin saattaisi hyötyä hänen älyväläyksistään.

”No, ajanlaskumme on pelkkää roskaa”, munkki mietti itsekseen. ”Mistä se edes alkaa? Aikojen alusta? Järjetöntä!” Berlin naurahti. ”On järkevämpää aloittaa aivan uusi ajanlasku. Mutta emme aloitakaan sitä tästä vuodesta, sillä sekään ei millään kävisi järkeen. Ehei, me tarvitsemme jonkun tapahtuman, jonka tarkkaa tapahtuma-aikaa emme edes tiedä!”

Munkki Berlin nousi ylös. ”Nyt minä sen keksin” Kiireesti, tuokaa munkki Dionysos luokseni!”

Piinallisen odotuksen jälkeen Dionysos astui Berlinin kammariin. ”Pyysitte nähdä minua, veli?”

Berlin nyökkäsi ”Kyllä vain, sillä minulla on loistoidea, ja tarvitsen sinua sen toteutukseen. Me nimittäin hylkäämme nykyisen ajanlaskumme, johon tuhannet ihmiset ovat tottuneet ja aloitamme uuden ajanlaskun Jeesuksen syntymästä!”

Munkit tuijottivat toisiaan minuutin kaikessa hiljaisuudessa, kunnes Dionysos huudahti: ”Tajunnanräjäyttävää, veli!”

Seurasii toinen hiljaisuus.

”Mutta... Miten me teemme sen? Jeesushan syntyi, niin kuin, kauan aikaa sitten.”

Berlin hymähti. ”Tässä sinä tulet kuvaan. Saat nimittäin kunnian laskea, kuinka kauan siitä on!”

Dionysos oli sanaton. ”Minäkö? Mieleetöntä! Menenkin heti hakemaan mustetta ja pergamenttia.” Munkki ryntäsi pois munkillisella arvokkuudella.

”Älä sitten laske, vaikkapa, seitsemän vuotta, väärin! Se saattaisi ärsyttää tulevaisuuden tutkijoita!” Berlin huudahti Dionysoksen perään hymyillen.

Jälleen uusi, loistava älyväläys Rooman hyväksi.

Milja Niemi

Tylsä muisto

(100 sanan novelli)

Automatka oli pitkä. En nähnyt ikkunasta kuin lumivallin. Yritin pysyä hereillä ja olla iso ja urhea poika. Autoa ajava nainen tuijotti tietä, eikä sanonut mitään.

Purskahdin itkuun. En kestänyt elämää. Olin liian pieni tällaiseen. Ei lasta kuulunut viedä omasta kodistaan.

Jossain vaiheessa torkahdin. Heräsin vasta, kun auto kaartoi huoltoaseman pihaan. Autoa ohjannut nainen poistui kauppaan ja jätti minut pimeään autoon nyyhkyttämään.

En tiennyt kauanko aikaa kului, mutta minusta se tuntui ikuisuudelta.

Kun autonovi viimein avautui, nainen tyrkkäsi minulle banaanin ja käski olla hiljaa. Auto kaasutti tielle.

Ikuisuuden päästä minut otettiin ulos autosta ja kannettiin sisään puutaloon, jossa vastassa oli paljon lapsia.

Muodonmuutos

Olin noihin aikoihin onneton ja päättänyt tehdä kärsimyksistä lopun.

Seisoin sillalla hiljaa ja yksin, vedin syvään henkeä ja suljin puhelimeni.

Olo ei tuntunut ollenkaan pahalta. Jostain syystä minusta tuntui paremmalta kuin päiväkausiin.

En epäröinyt hetkeäkään, vaan hyppäsin. Pudotuksen aikana ehdin tajuta, että kaikki olisi ohi. Siltikään minua ei kaduttanut.

Tunsin veden viileän otteen pitkästä ajasta vasten ihoani. Tajusin, että olin kaivannut vettä siitä asti, kun vanhempani kielsivät uimisen veljeni hukuttua 10-vuotiaana.

Hetken aikaa tunsin viiltävää kipua käsissäni ja jaloissani. Sitten kaikki pimeni.

Luulin kuolleen. Sitten huuliltani pääsi iloinen kujerrus ja pääni pulpahti pintaan.

En ollut kuollut, mutta olin vapaa. En varsinaisesti nähnyt itseäni, mutta tiesin sen. Olin delfiini. Enkä enää koskaan muuttuisi takaisin.

Milja Niemi

”Olisit voinut edes vilkaista”

- Istu nyt alas, äläkä pompi siinä, sisko kivahti hermostuneena. En ymmärtänyt, miksi kaikki aikuiset supisivat hermostuneesti lentokoneen ohjaajista. Istuin alas ja odotin innolla lentoemännän tuloa, sillä sisko oli luvannut ostaa minulle munkin.

Lentoemäntä ei kuitenkaan ilmestynyt ajallaan, joten aloin rutista siskolle.

- Hiljaa nyt! sisko kivahti ja kiinnitti minulle lentokoneen turvavyön. Katsoin parhaaksi olla hiljaa, joten painauduin ikkunaa vasten koneen kiihdyttäessä vauhtia.

Hätkähdin hereille vieraskielisen kuulutuksen tunkeutuessa uneeni. Katsoin siskoa, jonka tyynille kasvoille alkoi nopeasti levitä paniikki. Pieni lapsenmieli ei vielä kyennyt muodostamaan kokonaisuutta, vaan sai tunteet aikaan ympäristöstä, joka oli sekasortoinen paniikki.

Sisko painautui itkien ja anteeksi pyydellen minua vasten lentokoneen syöksyessä kohti toista World Trade Centerin kaksoistorneista.

Lentokoneen maahan pauskautumista seurasivat viisivuotisen elämäni kauheimmat sekunnit. Sireenit ulvoivat ympärilläni, siskoni riistettiin viereltäni, ja minut laitettiin autoon, jossa minut oli tarkoitus siunata viimeiselle matkalleni.

Pappi tuli pian ja alkoi järjestyksessä siunata ruumiita. Kenellekään ei tullut mieleen, että viisivuotias tyttö olisi voinut selvitä lentokoneen tippumisesta hengissä. Eipä niin, että olisin selvinnyt, mutta kannan vieläkin kaunaa sille lääkäriopiskelijalle, joka ei vaivautunut edes vilkaisemaan minua.

Aleksandra Aho

En tiä

Minä olen likainen. Ennen olin uusi ja puhdas, mutta nyt olen vanha. Olen haiseva ja ruskea. Elämäni on inhottavaa. Istun kaapin nurkassa, eikä minuun kiinnitetä huomiota. Elämäni on turhaa. Istun täällä maljakoiden ja viinipullojen seassa. Olisipa edes ystäviä. On niin yksinäistä.

Emmi Järvinen

Kissa, joka haukkuu kuin koira

Lenkkiaika. Panta kaulaan, hihna pantaan, ihminen toiseen päähän hihnaa, ihminen ulos, minä perässä. Ihan kuin olisin joku koira. Ulkona muut kaltaiseni kulkevat vapaana ilman hihnaa tai ihmistä. Ne kulkevat pihojen läpi ja hyppivät aidoilla. Yritän tervehtiä niitä, mutta suustani pääsee vain matala haukahdus. Ne pelästyvät ja kipittävät tiehensä.

Vastaan kävelee koiria. Ne pysähtyvät joka tolpan ja puun kohdalla ja tekevät tarpeitaan puskiin. Minä käyn tolalla vain, jos on pakko, yleensä teen tarpeeni sisälle.

Kuinkahan pitkä matka tässä pitää vielä kävellä? Lintuja. Yritän jäädä vaanimaan niitä, mutta ihminen vain vetää minua perässään. Joo joo, mennään sitten. Kotona minulle tarjotaan koiranruokaa. Typerää. Loikkaan sohvan päälle, kiipeilen selkämyksellä. Taas yksi koiramainen päivä. Koskahan täällä tajutaan, että minä olen kissa?

Essi Huotari

Pompeijin tuho

”Äiti, oletko nähnyt tuollaista ennen?” kysyn ihmeissäni äidiltä, joka valmistaa parhaillaan garumia. Hän ei vilkaisekaan ulos, koska on niin keskittynyt ruoanlaittoon.

”Äiti, katso oikeasti. Vuorelta kohoaa pilvi, joka on tosi erikoisen muotoinen”, jatkan ja viimein saan hänen huomionsa. Äiti katsoo ulos, eikä selvästi tiedä, mistä on kyse. Haahaa. Ei hän kaikkea tiedä. Hän kysyy: ”Voisitko käydä omituisesta säästä huolimatta leipomossa? Ei ole leipää.” Haahaa, ei ole leipää, mietin.

”Selvä”, vastaan avatessani jo ulko-ovea. Tahdon nähdä mysteeripilven lähempää. Ulkoilma on jotenkin tunkkainen. Kävelen kohti vakioleipomoamme ja ohitan matkalla mutaman hyvän tavernan ja kylpylän, jossa käyn välillä äidin kanssa.

Katselen uteliaana vuoria. En ole varma, mutta luulisin, että se pilvi tuli Vesuviuksesta. Nyt se näyttää isommalta ja vaikuttaa laskeutuvan vuoren rinnettä pitkin. Asun vuorista aika kaukana, joten en täysin näe tapahtumia. Tänäpä on jännittävä sää. Pitkät mustat hiukseni saavat koristeeksi tuhkaa tai jotakin vastaavaa, joka sataa taivaalta.

”Claudia kolmas, sinäkö se olet?” huutaa parrakas mies vähän matkan päästä. Hän on vakioleipomomme omistaja. Leipomon omistaja varoittaa: ”Tuollaista pilveä en ole ennen nähnyt. Tämä ei ole hyvä. Taivaalta tulee jotakin tummaa pientä roskaa, ja se polttee tullessaan iholle. Kannattaa pysytellä sisällä.”

Kävelen leipomoon parrakkaan miehen kanssa ja teen ostokseni. Sanon näkemiin ja lähden kotiin, vaikka vähän epäilyttää. Lyhyessä ajassa lämpötila on noussut kamalasti. On tosi kuuma, ja ilma on niin paksua, että hengittäminen on vaivalloista. Olen silti melko utelias ja mietin, voisinko kuitenkin mennä lähemmäs vuoria ihmettelemään. Haahaa niille, jotka ovat nukkumassa tai matkoilla, eivätkä näe tätäkään. Vuorilta näyttää leviävän alas mutaa tai jotakin liejua, joka etenee aika nopeasti. Nyt voisi huolestua. En pysty edes hengittämään kunnolla, ja jotain polttavaa roskaa sataa kasvoilleni. Olen hiestä märkä. Ihmiset juoksevat sisälle ja minäkin yritän juosta, mutta en saa riittävästi hapetta. Juoksen silti, koska tahdon nopeasti pois. Alkaa huimata.

Muta leviää vuorilta kaupunkihin. Ihoani polttee. Maailma pyörii silmissäni. En saa henkeä. Muta tulee. Se saavuttaa minut. Kuuma. Sattuu. En pysty tähän enää. Viimeisellä hengenvedollani ennen mudan tuloa sanon: ”Haahaa.”

Essi Huotari

Jennan syntymäpäiväkutsu

Reipasta päivää ja tervetuloa syntymäpäivilleni!

Juhlat ovat takapihallani, joten pukeuduthan sään mukaisesti. Aloitamme kahdeksalta aamulla ensi lauantaina ja lopettelemme siinä puolilta päivin. Tarjoilut ovat erittäin herkulliset: kahdeksalta saa ravitsevaa kaurapuuroa ja myöhemmin on tarjolla juureksia ja proteiinipatukoita. Pukeuduthan riittävän juhlavasti. Urheilulegginssit esimerkiksi ovat erittäin hyvät, kuten ulkohousutkin. Luvassa on rauhallista ja mukavaa jutustelua ravitsemusterapeutin kanssa ja yhteistä rentoa oleskelua jumppatunnilla.

Ilmoitathan ajoissa, pääsetkö tulemaan, jotta tiedän, paljonko varaan aikaa benji-hypylle ja köysiradalle.

Terveisin Jenna

P.S. En ole vastuussa onnettomuuksista.

Mirella Harjunpää

Ilmanraikastin

Viimein on se aika vuodesta, kun keittiöstä leijailee pastan tuoksu, ja kerrostalon kaksion itseksensä jakava Linda on saanut aikaiseksi siivota asuntonsa. Vuoden ihme – sanon minä, Ja arvatkaa, kuka saa luvan tehdä viimeisen silauksen? Minä, sillä olenhan joka kodin pelastus. Varsinkin, kun tulossa on treffit, kuten Lindalla. Vuoden toinen ihme – sanon minä.

Lilja Siurola

Ohje runon kirjoittamiseen

1. Kerro, mitä söit viimeksi (esim. ”makaroonia”).
2. Lisää verbi minä-muodossa (esim. ”lauloin”).
3. Kirjoita aforismi risti-istunnassa.
4. Kerro ensimmäinen Aasian maa, joka tulee mieleesi. Korvaa a e:llä, i o:lla, u ä:llä, ä ö:llä.
5. Aivasta ja kerro, miltä se tuntuu.
6. Kirjoita kolme mahdollisimman pitkää sanaa niin, että sana 1, sana 2 ja sana 3.
7. Kirjoita ensimmäinen mieleesi tuleva verbi he-muodossa (esim. ”laulavat”).
8. Lisää aika ja paikka (esim. ”illalla kaupungilla”).
9. Kerro kenkiesi väri, kuvaile niitä. Älä käytä sanaa kenkä.
10. Kirjoita kohdan 3. aforismi uudelleen.

Dramaturgiaharjoitus

Emmi Itäranta: *Teemestarin kirja*, 1. luku

1. KOHTAUS

(Isä ripustaa vesileilejä lavan takaosassa. Noria katsoo yleisöön lavan etuosassa.)

ISÄ

Vesi on kaikista elementeistä muuttuvaisin. Teemestarilla on erikoislaatuinen side veteen – ja kuolemaan. Kuolema on veden liittolainen. Teemestari tietää, milloin se lähestyy.

NORIA

Onko kukaan koskaan erehtynyt? Luullut kuoleman tulevan, vaikka sen aika ei vielä ollut?

ISÄ

Ei meidän suvussamme. (Tauko. Isä työskentelee.)

NORIA

Isä? (kääntyy isää kohti) Mistä sitten tietää kuoleman tulevan?

ISÄ

Sen vain tietää, niin kuin tietää rakastavansa. (kääntyy) Hae kaksi roihulyhtyä. Minun on aika näyttää sinulle jotain.

(Noria hakee roihulyhdyn ihmetellen näyttämön reunalta.)

NORIA

Mihin me näitä lyh-

ISÄ

(keskeyttää) Tule mukaan.

(Kävelevät näyttämön etuosaan, ja näyttämö heidän takanaan pimenee. Kuuluu veden tippumisääntä ja muuta vastavaa luolameininkiä.)

NORIA

Isä, mikä tämä on?

ISÄ

Vesi. (Noria meinaa kysyä lisää.) Selitän myöhemmin.

(Kuuluu kirskahdus ja etuvalot syttyvät. Paljastuu luola. He kävelevät luolaan. Isä vetää vipua luolan takaosassa. Vettä syöksähtää katosta. Noria hämmästy.)

ISÄ

Aivan puhdasta vetää. Maista vaikka.

NORIA

(maistaa) Makeaa.

ISÄ

Olet tarpeeksi vanha ymmärtääksesi sen, mitä aion kertoa sinulle. Tätä paikkaa ei ole. He luulevat, että tämä lähde ehtyi kauan sitten. Muista se.

NORIA

Muistan. (näyttää epäröivältä)

(Kävelevät näyttämön etuosaan. Matkalla isä täyttää vesileilin lähteessä.)

NORIA

Teittekö sitä ja äiti tämän kaiken?

ISÄ

Kukaan ei tiedä varmasti, kuka tämän rakensi. Nykyisin vain vesi muistaa.

(Lava pimenee. Valot palaavat takaisin kotipihalla, äiti lukee ja Noria tulee lavalle.)

ÄITI

Olet taas liannut itsesi... (Norian housut ovat mutaiset konttauksesta) Missä sinä ja isäsi kävitte?

NORIA

Paikassa, jota ei ole.

(Äidin hymy kaikkoo, lava pimenee hitaasti.)

Milja, Lilja, Suvi, Sara

1. KOHTAUS

NORIA (seisoo puutarhassa, ja isä on taustalla)

Kerran, kun maailmassa oli vielä talvia, kylmiä talvia, valkoisia talvia, ihmiset kävelivät kiteytyneen veden pinnalla ja nimittivät sitä jääksi. Olen nähnyt jäätä, mutta vain pieniä, ihmisten tekemiä kimpaleita. Koko elämäni olen uneksinut siitä, millaista olisi kävellä meren jäällä. Kuolema ja vesi olivat liittolaisia, sillä niistä meidät on lopulta tehty.

(Puutarhassa teemajan takana ovat Noria ja isä. Isä ripustaa leilejä kuivumaan ja Noria auttaa.)

ISÄ

Teemestarilla on erikoislaatuinen side veteen ja kuolemaan. Tee ei ole teetä ilman vettä, eikä teemestari ilman teetä ole teemestari. Teemestari omistaa elämänsä muiden palvelemiseen, mutta osallistuu itse teeseremoniaan vain kerran elämässään, silloin kun tuntee kuolemansa lähestyvän. Hän määrää seuraajansa valmsitamaan viimeisen rituaalin, ja teen juotuaan hän odottaa teemajassa yksin, kunnes kuolema painaa kätensä hänen sydämelleen ja pysäyttää sen.

(Isä tutkii yhtä leileistä ja heittää sen sitten nurmikolle muutaman muun leilin viereen.)

NORIA

Onko kukaan koskaan erehtynyt? Luullut kuoleman tulevan, vaikka sen aika ei vielä ollut?

ISÄ

Ei meidän suvussamme, mutta olen kuullut joskus niin tapahtuneen.

NORIA

Mistä sitten tietää kuoleman tulevan?

ISÄ

Sen tietää, niin kuin tietää rakastavansa.

(Isä ottaa Norialta leilit.)

ISÄ

Hae kaksi roihulyhtyä teemajan verannalta ja täytä ne valmiiksi.

(Noria lähtee hakemaan lyhtyjä. Hän kiertää teehuoneen ympäri ja ottaa lyhdyt penkin alta. Hän kerää roihukärpäsiä lyhtyihin ja sulkee kannet. Norian vie ne isälle, joka ottaa vain toisen niistä.)

ISÄ

Noria, minun on aika näyttää sinulle jotain. Tule mukaan.

(Isä ja Noria kävelevät kuivuneen suon poikki tunturin juurelle ja ylös rinnettä. Pensaasta hyppää esiin tanssiryhmä.)

NORIA (laulaen)

Minne matkamme käy

Ei määränpäättä näy

Jännitys kasvaa sisälläin

Mitä mielessä on isälläin

Mitä hän tahtoo näyttää

Mahtaako toiveeni täyttää

NORIA ja ISÄ (laulaen)

Huitsinnevadaan

Huitsinnevadaan me lähdetään (kaksi kertaa)

ISÄ (laulaen)

Ei tiedä vielä tyttö tää

Missä on matkamme pää

Onko tarpeeksi vanha hän

Ymmärtämään asian tärkeän

Teenkö oikein, tiedä en

Tämän polun silti valitsen

NORIA ja ISÄ (laulaen)
(kertosäkeistö x 2)

NORIA, ISÄ ja TANSSIRYHMÄ
(eepinen tanssikohtaus)

(Musiikki loppuu kuin seinään. Orkesteri ja tanssiryhmä katoavat. Noria ja isä jatkavat kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Kävellessään Noria riisuu hyönteishupun. Isä pysähtyy ja Noria katsoo taakseen.)

Aleksandra, Essi, Emmi, Mirella

Venla Valkama

Launo pyöri ojassa ja tärisi. Hän tunsu kylmän lumen painautuvan takkia ja ohuita housuja vasten. Kylmyys tarttui jalkoihin ja ihoon, lamauttaen pojan kaivetun kuilun pohjalle. Launo katseli ympärilleen, koettaen aukaista suutaan. Näkyvyys oli huono, hänen silmänsä velloivat kyynelissä ja kaikki näytti sumealta. Hätäntyminen alkoi nousta Launon mieleen ja suu pyrki avautumaan enemmän. Yritys hyytyi kuitenkin, sillä kipu sivalsi pojan poskea. Hän inahti ja sulki suunsa. Uusi verenpurkaus lämmitti heikosti poskea ja valui alas lumelle. Launo ei kyennyt kuin hengittämään.

Vaikka Launon silmiä ei helpottanut, hänen korvansa alkoivat keräämään muitakin ääniä, kuin luodin vinkunaa. Hän kuuli huutoja, pamauksia, räjähdyksiä. Launoa pelotti tehdä mitään, sillä hän ei ollut koskaan ennen liikkunut taistelutannetareen alueella. Hänelle ei ollut kerrottu, mitä tehdä. Se pelotti nuortamiestä eniten. Ajatukset poukkoilivat hänen mielessään. Jos Launo pääsisi ylös ja saisi äänensä kuulumaan, hänet voitaisiin ehkä pelastaa. Toisaalta, hän voisi saada osuman ja maksaa viimeisestä toivostaan hengellään. Nyt Launo ei kuitenkaan kyennyt liikkumaan. Häntä esti kylmä, hakkaava tuuli ja poskea viiltävä kipu. Nuoren miehen mieltä painoi myös kavaltava pelko, joka sai koko kehon tärisemään. Riski saada luodista oli liian suuri ja miesten huudot, uhmakkaat kuin kärsivätkin, pistivät Launon rintaa. Se pisto sai jalat kihelmöimään enemmän kylmästä ja sydämen hakkaamaan niin lujaa, että Launo pelkäsi sen pettävän. Kaikki se tunne tuntui siltä, kuin joku olisi ottanut hänestä kiinni, työntänyt kasvot veteen ja jättänyt sinne kitumaan. Launo tunsu, kuinka kuvitteellinen vesi valui hänen hiuksistaan nenän päähän ja siitä vielä maahan. Hengitys tihentyi ja pakkaneen puristi kovempaa kylmää kehoa.

Voimattomuuden tunne kasvoi, kun Launo huomasi postilaukkunsa avautuneen. Hänen kirjeensä olivat levinneet laukusta lumiseen maahan. Suurin osa näytti olleen lumen arvoilla jo jonkun aikaa, joidenkin postimerkit olivat lähtemässä irti märistä kuorista. Launo pelkäsi, että niiden sisällä oleva teksti ehtisi tahrautua ja niitä olisi mahdoton lukea. Hän ei voinut tuottaa toista pettymystä, varsinkaan näin epävakaina aikoina. Postin toiminta oli juuri nyt kaikista tärkeintä ja kriisin keskellä kukaan ei haluaisi jättää mitään lukematta. Launon mieltä kavalsi ajatus, että jonkun elämän loppu saattaisi olla kirjoitettuna jonkun kuoren sisään. Hän ei tahtonut sitä, mutta tiesi sen olevan selvä mahdollisuus.

Lähistöltä alkoi kuulua kovempaa huutoa ja askeleet rymisivät Launoa kohden. Postinkantaja hätkähti, kun joku hyppäsi ojaan ja karjui suojan ottamisesta. Launo yritti kääntyä ja pian onnistuikin näkemään suojaan tulijan. Nuorehko mies, paljaista käsistä päätellen, latasi kivääriään. Hänellä oli päällään rusehtava takki, jossa oli muutama reikä, sekä pitkät, tummat saappaat. Punainen käsivarsinauha koreili miehen oikeassa kädessä. Launon katse kiinnittyi kuitenkin miehen hattuun. Harmaa, jossa oli punainen nappi.

Vaakuna. Tuttu vaakuna.

Mies kääntyi ympäri tajutessaan ojan pohjalla makaajan. Antin siniset silmät korostuivat lumen ja ruskean vaatetuksen joukosta.

"Launo?" hänen äänensä sai nuoremman miehen huojentumaan.

Antti kyykistyi Launon eteen ja laski kiväärin käsistään. Hänen kylmät, hieman kalpeat kätensä nostivat postinkantajan yläruumiin syliinsä ja katselivat haavaa. Launo inahiti veljensä koskettaessa sitä. Antti päästi kirouksen suustaan.

"Perkeleen lahtarit", mies murisi ja laski Launon nojaamaan ojanpieleen. Antti alkoi keräämään kirjeitä ja pudisteli lumia niiden päältä. Hän laittoi kaikki takaisin hieman kärsineeseen laukkuun ja antoi sen Launolle. Tämä pyrki hymyilemään, sillä puhumisesta ei tulisi mitään. Antin silmistä hän kuitenkin näki, että isovelji ei ollut mieltynyt tilanteen laatuun. Ensin silmissä tanssahteli huoli, sitten raivo.

"Ny ne tekivät miut vihaseks", Antti totesi ja nosti aseensa käsiinsä, "Miun pikkuveljee ne eivät satuta."

Mies laski Launon alas ja nousi polvilleen nojaamaan ojaa vasten. Hän tähtäsi asettaan tarkasti. Launo katseli maasta, kun kiväärin piippu liikkui levottomasti puolelta toiselle. Pian se kuitenkin jähmettyi ja latauksen ääni kuului vaimeasti kaukaisten tykinlaukausten säestämänä. Launo tunsu ilmapiirin tiivistyvän ja ahdistuvan. Hän mietti, oliko isovelji vielä tappanut ketään. Oliko hän oikeasti päässyt verenvuodattamisen makuun? Siltä tilanne ei tuntunut vaikuttavan. Antin sormi seisoikin kuitenkin liipaisimella ja painautui hitaasti, mutta varmasti alaspäin.

Pian kuului pamaus, tutun kaltainen, joka kaikui luotimeren keskellä. Se sai Launon äkillisesti inahittamaan ja varsinkin Antin ilme, joka tilannetta seurasi. Miehen kasvoilla tuntui välähtävän pieni hätä, mutta hymy korvasi sen äkkiä. Hän latasi aseensa uudelleen ja asettui vähän ylemmäs. Antti tarkkaili pientareen yli maailmaa, ja Launon mieleen alkoi tulla pelon vivahteita. Hän aavisti, että Antti rupeaisi liian uhkarohkeaksi.

Menneisyyden kesät tulvivat hänen mieleensä, ja hän muisti, kun Antti oli kerran kiivennyt kotipuuhun vain esitelläkseen kiipeilykykyjään naapurikylän tytöille. Launo oli seissyt vieressä liian isoissa saappaissaan.

"Kattokaa miut!" Antti oli huudellut, "Mie oon näin korkial!"

"Äit sano, et ei saa kiivetä noin korkialle!" Launo oli huutanut, mutta tyttöjen naureskelu oli yllyttänyt Anttia enemmän.

Poika oli noussut korkeammalle kohti latvaa. Puun ylimmät oksat heiluivat ja kaksi tyttöä ihaili kiipeilijän suoritusta. Launo oli korottanut katsettaan ylemmäs ja Aurinko oli sokaissut hänen silmänsä. Antin hän kuitenkin oli erottanut ja poika oli vilkuttanut yläilmoista. Tyttöjen huudot olivat kaikuneet aukiolla, mutta Launon katse oli edelleen täysin kiinni Antissa. Hänen isoveljeään ei vaara ollut haitannut, mutta Launo oli pelännyt tämän puolesta. Minä hetkenä hyvänsä Antti olisi voinut liukastua ja pudota, tipahtaa

maahan ja muuttua liikkumattomaksi. Launoa oli pelottanut, ja syystäkin. Isoveljen jalka ei ollut seuraavalla askelmallaan osunut oksaan, vaan mennyt ohi.

Antin karjunta herätti Launon ajatuksistaan. Kesäinen maisema muuttui takaisin jäiseksi, valkoinen lumi alkoi saada punaisia pisteitä pintaansa. Antti kaatui taaksepäin. Hänen kätensä piteli rintaa, josta veri pulppusi uhmakkaasti. Mies tömähti lumipenkkaan ja ulisi. Launo sen sijaan ei voinut kuin katsella vierestä isoveljeään, vaikka avasi suutaan huutoon saakka. Mitään ei tullut kuitenkaan ulos, vain uusi kipukohtaus, joka pisteli Launon poskea. Hän yritti nousta, mutta kaatui takaisin lumiseen maahan, kurkotellen Anttia kohden. Tämä oli kuitenkin liian kaukana. Launo ei millään ylettyisi häneen.

Vaikka luotien vinkuna ja huuto ympärillä pauhasi, Launo kykeni kuulemaan Antin lähellään. Pieni ulina ja pistelevä hengitys liikkui miehen huulilla ja karkasi niistä ulos. Jos Launolla olisi ollut voimia, hän olisi tahtonut juosta auttamaan, yrittää saada joku turvallisesti kiinni. Koskettaa Antin olkapäätä ja sanoa, että isä tulee apuun. Aivan kuin sinä helteisenä kesäpäivänä, jolloin naapurin tytöt olivat juosseet kotitalalle kiljuen ja hädissään. Silloin isä oli tullut juosten suoraan peltotöistä ja Antti oli ollut onnekas. Nyt maailma oli antanut iskun takaisin.

Vanhemman miehen hengitys alkoi hidastumaan. Hänen valituksensa hiljentyi ja sai Launon hätkähtämään. Antti yskäisi. Launo näki verinorojen valuvan isoveljensä suusta. Antin jäässä oleva käsi tärisi ja alkoi valua pois haavapaikan päältä. Miehen pää nytkähti vähän ja hänen katseensa osui pikkuveljeään kohden. Antin silmissä oli lasittuneisuuden tuntua, jossa vilisi pelko ja itsevarmuus. Mies koetti parhaansa keskittää katsettaan Launoon. Hän availi suutaan pienin nykäyksin ja lopulta sai mutistua jotakin, jota Launo tuskin kuuli:

"Viimosee.. Vapaus.. Ei saanu.. Ei miult saanu.."

Antin pää retkahti alas ja miehen käsi lipsahti rintakehältä lumiseen penkkaan. Launo hätääntyi. Hänen lapasensa haroi jäistä maata ja sai lunta keräytyksi pieneksi palloksi. Launo koetti heittää sen kohti Anttia, mutta pelkäsi yrityksen olevan liian heikko. Lumipallo onnistui osumaan juuri ja juuri mieheen, joka ei reagoinut siihen mitenkään. Launo tärisi ja alkoi itkemään, peitti käsillään kasvonsa ja pyrki tukahduttamaan kyöneleensä niihin. Heikkous tuntui joka puolella, kun Launo jälleen nosti päänsä käsistään ja katsoi isoveljeään. Antti makasi edelleen samassa paikassa, samalla tavalla.

Launo yritti vieläkin avata suutaan, ja nyt onnistui varovasti kuiskaamaan isoveljensä nimen. Kivun tulviessa haavaan Launo irvisti, mutta tiesi tämän olevan jo kehitystä. Jos hän pääsisi ylös, hän voisi koettaa huutaa, mutta pitkään seisominen voisi johtaa kuolemaan. Kukaan ei huomioisi, että Launolla ei ollut mitään merkkiä käsivarressaan. Jokainen oli yhtä suuri maalitaulu. Nyt oli kuitenkin tehtävä päätös, pelastaako isoveljensä ja itsensä, vai ei. Launo katsoi jälleen Anttiin, jonka kunto näytti entistäkin huonommalta. Sitä olisi yritettävä. Launo koetti nousta ylös, mutta hänen jalkansa eivät vielä kyenneet kantamaan koko

ruumiin painoa. Jalat painoivat kuin perunasäkit ja kädet tuntuivat olevan yhtä rasittuneita kuin ne olisivat juuri päässeet kuokkimasta kovaa kevättroutaista maata. Launo puhisi ja irvisti. Selvä osuma poskeen, vaikka raapaisu olikin, vihloi enemmän sen koskettaessa jääkylmää viimaa. Lopulta nuori mies pääsi polvilleen ja piti ojanreunasta kiinni. Lapanen tunnusteli lumen pintaa ja koetti löytää siitä jotakin, jolla kammata itsensä ylös. Viimein hän päätti käyttää Antin kivääriä apuna, jonka hän varovasti otti ja työnsi piipun pään lumeen. Sen avulla hän saattaisi saada tilaisuuden nousta ylös.

Launo tiesi, että hänen oli pian avata suunsa, nousta ja huutaa. Jos Anttia ei saataisi pian sairaalaan, haava olisi kohtalokas. Launo ymmärsi, että isoveljen sama osuman aiheuttama vahinko saattaisi olla liian vaikea pelastettavaksi, mutta hän halusi uskoa, että jotakin olisi tehtävissä. Niinpä nuori postinkantaja otti lapaset hetkeksi kädestään ja rukoili. Hän painoi päänsä ristittyihin käsiin, pyysi Jumalaa kuulemaan häntä ja veljeään. Anna Antin pelastua. Anna Antille mahdollisuus. Anna minulle mahdollisuus. Auta minua kuulumaan.

Hän otti kätensä ristittyjen käsiensä lomasta ja katseli ylöspäin. Taivas oli harmaa ja puut peittivät sen lähes kokonaan. Lumi pyrytti Launon silmille ja sai hänet siristelemään. Ojanpenkalta ei ollut suuri vaiva nousta, mutta Launolle se olisi iso askel otettavaksi. Hän tiesi, kuinka se tulisi tuntumaan haavassa ja kuinka huutaminen olisi varmasti huono idea. Hän vilkaisi vielä Anttia, ja Launon valtasi yllättäen rohkeus. Hänen veljensä tarvitsisi häntä. Juuri nämä hetket määrittelisivät Antin hetket. Mahdolliset viimeiset hetket.

Rivakasti Launo kiskaisi itsensä ylös, niin nopeasti, että hänen silmänsä alkoivat heittää ja tasapaino temppuilla. Hän kuitenkin onnistui avaamaan suunsa, nostamaan ääntään ja pakottamaan kaiken pahan ja vahvan olon sisältään. Hän alkoi huutamaan:

"AATTAKEE! AATTAKEE, TÄÄL ON HAAVOTTUNU!"

Heti, kun suu aukesi, haava revähti levälleen. Se alkoi pursuamaan verta nopealla vauhdilla ja valui poskea pitkin nuoren miehen takille suurina pisaroina. Launon huuto alkoi muuttumaan tuskaiseksi, ja alkuperäinen viesti katosi kokonaan. Hän karjui, lähes kiljui, kaatuen takaisin ojaan. Hetken hän pyöri poskeaan pidellen ja itki. Suolaiset kyyneleet osuivat haavaan ja saivat sen entistä enemmän kipeäksi.

Kohta Launon voimat kuitenkin ehtyivät ja hän laski kätensä maahan, antaen veren valua. Hän näki sumeasti punaisen maan, joka hänen poskensa alle oli ilmestynyt. Sen väri alkoi muistuttaa Antin rintakehän punaista läiskää, sekä käsivarressa pysyvää käsivarsinauhaa. Launoa pelotti, että punainen väri peittäisi hänet kauttaaltaan ja vangitsisi sisäänsä samalla tavalla kuin isoveljenkin. Jostakin syystä hänen muistiinsa tulvi Antin sanoja puolueettomuudesta ja sotaan lähtemisestä. Oliko tämä ollut todellakin parempi vaihtoehto, kuin kohtalon hyväksyminen?

Hän katsahti isoveljeään, joka makasi lähellä ojan reunaa. Launon näkeminen oli edelleen heikkoa, mutta hän tunnisti Antin lakin tippuneen maahan. Se näytti karvaiselta

möhkäleeltä liikkumattoman miehen vieressä. Jos Launolla olisi ollut voimia, hän olisi raahautunut veljensä luo ja yrittänyt kertoa tälle, kuinka apua saattaisi olla tuloillaan. Nyt hän kykeni ainoastaan kurkottamaan kättään miehen suuntaan, mutta turhaan. Hänen pituutensa riitti ainoastaan ylettämään veljen hattuun, joka tuskin tuntui miltään jäisien käsien hyppysissä. Launo silti koki sen olevan jotakin, ja veti sen lähelleen. Hän painoi lakin itseään vasten, haistaen Antin ominaishajun edelleen siinä. Hikeä, heiniä ja hellepäivä. Keskellä talvea se kaikki tuoksui lakissa.

Launo mietti, millainen talvi tämä olisi ollut, jos sota ei olisi syttynyt. Antti olisi käynyt kylällä ja Launo olisi antanut postit tämän matkaan. Kertonut niiden olevan isälle ja äidille. Sitten matka olisi jatkunut naapuriasemalle ja hän olisi keskustellut postiherran kanssa kirjeistä. Talven pakkanen olisi pistellyt ja tuuli olisi tuivertanut, mutta juuri se olisi tuntunut rauhoittavalta ja kotoisalta. Nyt viima oli veitsenterävää ja pakkanen sai hytisemään. Lumi tuntui kovalta ja ankealta. Housut ja takki olivat märät, Antti makasi vieressä hiljaisena. Launo tajusi, että apua tuskin tulisi. Taistelun äänet kantautuivat entistäkin kauempana.

Launo hätkähti kuullessaan puiden havinan ja askelten ääniä. Ne ilmaantuivat yllättäen ja nuorimies koetti nousta ylös näkemään, kuka oli tulossa heitä kohden. Ehkä paikalle tuli apujoukkoja ja heidät poimittaisiin matkalta mukaan. Antti ja hän olisivat turvassa. Launo aavisti kuitenkin pahinta. Tähänkin asti onnetar oli kääntynyt heitä vastaan. Launo katsahti ylöspäin, mutta päätään hän ei kyennyt nostamaan. Postinkantaja ei voinut uskoa näkemäänsä. Luntakin valkoisempi läikkä kulki häntä ja Anttia kohti, laskeutuen kuoppaan. Se alkoi puhua, mutta Launo ei siitä saanut selvää. Kivun turruttamana hän yritti nähdä paremmin, mutta näkö sumeni entisestään. Läikkä laskeutui katsomaan Launoa ja kosketti häntä. Se oli lämmin ja tämän olennon läsnäolo tuntui jotenkin huojentavalta ja rohkaisevalta. Launo alkoi itkeä ilosta. Hän päästi huojentuneisuutensa ulos ja itki, antaen kivulle valtaa. Se kulki pitkin Launon kehoa ja pääsi valloilleen, pistellen ja polttaen. Lopulta kaikki alkoi tummumaan ja katoamaan. Viimeinen ajatus, joka Launon päässä liikkui, oli varmuus siitä, että Jumala oli lähettänyt enkelin hänen luokseen.

Kaisa Mälkki

1.

Siivouspäivinä kaikki on mahdollista.

Äiti imuroi rauhallisesti. Ei kolise äkäisenä pöydän kulmiin. Hengittää koneen kanssa samassa rytmissä.

Isä ei jää miettimään onko väri varmasti musta. Hän laittaa sukat koreihin. Tervehtii tuttavallisesti Akselia.

Akseli ei huuda, että yönmusta on hänen tunnuksensa.

Minä hengitän kodin tuoksua. Tuoksua, johon ei sekoitu vieraiden ihmisten hoitavaa tervashampoota.

Seinälle liimattua purukumia ei saa irroittaa, eikä kulunutta nahkasohvaa ei saa työntää peittämään seinälle rönsyileviä keltaisia tahroja, mutta ympäriltä saa pyyhkiä.

Siivoustuoksu on sitruuna. Minulla on erityinen tehtävä. Sininen mikrokuituliina.

2.

Syön viimeiseksi hyväksi aamupalakseni lihapiirakan ja juon jotain mehua lukematta etikettiä.

Rasva tarttuu sormiin, sormista yöhousujen lahkeisiin.

Joku kysyy, missä naisten wc ja minä en keksi siihen muuta surullista kuin matkan pituuden ja renkaan puutteen.

2.

Viimeinen hyvä aamupalani keskeytyy, kun isä koputtaa selkään.

Kutsuu nimeltä: Kukkalahja.

Kukaan ei ikinä osannut päättää pitäisikö se lyhentää lempinimeksi, enkä minä tiedä kenellä on vastuu sellaisesta.

Minä nostan pehmeän painon korviltani.

Mitä?

Isällä on isän paksut hartiat ja parraton leuka.

Hän haluaa tietää, onko minulla kavereita. Harrastanko? Pelaanko jonkun Jaanan kanssa koripalloa?

Osaanko taitella lumpeenkukan servetistä?

0.

Talvisin sataa lunta, muttei ikinä polviin asti.

Kurapukuisena kieritän loskasta harmaita palloja, jotka mennessään jättävät pihamaalle

hiekkaisia uria.

Siskoni ja veljeni juoksevat urissa lentokoneet ja kuorma-autot käsissä.

Kun saan lumipalloni valmiiksi, heistä jotkut tulevat luokseni ihmettelemään sitä.

Joskus he viipyvät joitakin minuutteja, joskus jopa vartin.

0.

Kesäisin piha on siniharmaata soraa ja märkää ruskeaa hiekkaa.

Kaivamisessa ei kannata kilpailla. Aina on niitä isokätisiä, jotka löytävät hiekan alle piilotetun pressun ennen muita.

Aina on joku isompi, joka käskee täyttää kuopan. Ikäänkuin pressun saisi rikki muovilapiolla.

Minä löydän valkoisia kiviä. Levitän ne litteän lohkareen päälle värijärjestykseen. Vilkuilen ujosti ympärilläni kuin varoisin toisten katseita.

Kun joku tulee, hymy pitää purra piiloon.

2.

Onko mitään mistä pidän?

Vastaus on kivien keräily, järjestely ja nimikointi.

Isä kysyy onko minulla juuri nyt jotain nimikoitavaa.

Minua hävettää, etten tiedä kiville mitään hienoja nimiä. Nyt olisi hienoa sanoa, että on mulla pari altamestia ja yks silomantti.

Minulla on kolme harmaata ja valkoinen.

Vie ne tohon naapuriin. Ne tekee sellasta maksusta.

Minä haluaisin tehdä sen itse. Mutta mä voin väittää, että joku muu teki sen.

Et sä osaa näytellä.

Mä voin käyttää tota. Mun isä sano, etten mä osaa näytellä. Ehkä jos muhun oltais uskottu enemmän musta olis voinu tulla näyttelijä.

2.

Haluutko kuulla vitsin.

Nyökkäys?

Miksi koirat ei osaa lentää.

No?

Niitä ei kannustettu tarpeeksi pentuina?

2.

Mies tulee huoneeseen. Pyjama on silitetty suoraksi kuin puku. Se on joku pomo.

Isä ottaa lihapiirakkani ja puree siitä palasen. Ketsuppi valuu sormille, eikä hän pyyhi sitä

pois.

Aito konfikti on parempaa, mutta aamulla tälläinen askartelukin käy, kun ihmiset ovat väsyneitä ja siksi vähään tyytyväisiä. Pienikin ärsytys puhuttelee aamuisin. Epäaitous puhuttelee joitakin.

Se oli mun! Minä huudan.

Tää talo on mun! Isä huutaa takaisin.

Pukumies kirjoittaa pieneen vihkoon jotain. Otsalla on ryppyjä. Hän miettii haluaako ikinä lasta. Miettii pitäisikö jättää vaimo.

Isä asuu ketsuppilammikkoon.

Isä on suosittu. Yleisön ikilempari on isä väsyneenä ja huonossa ryhdissä, kun hänen mustien sukkiensa joukkoon on eksynyt yönmustaa.

Minä en osaa tehdä muuta kuin kiittää ruuasta.

0.

Oli kevät, jona madalsin ääntäni, kun äiti ja koiratrimmeri kysyivät, miksi pojalla on noin pitkät hiukset.

Olin löysimmissä farkuissani. Aluspaidan kireys teki hengästyemisestä dramaattista.

Puhuin jotain jostain musiikista. Siitä kuinka rasvainen pehko lämmitti talvisessa viimassa.

Katsoin peilistä kuinka irtonaiset hiukset valuivat olkapäiltä lattialle. Sanoin lisää vielä silloinkin, kun itse tiesin sen olevan tarpeeksi.

Halusin olla varma, että muutoksen näki.

Kun äiti oli valmis, otsalta ei enää päässyt piiloon. Silmien sinisyys sai luokan loisteputkilampuilta jakamattoman huomionsa.

3-

Talon alla on pyörät. Pihalle on levitelty retkituoleja. Värimaailma on harkitun runsas.

Love is love. Tyttö soittaa rannettani. Sateenkaarinauhaani.

Joo. Minä puristan teräviä pihakiviä syvemmälle kämmeneeni.

Ja tollaset halpafarkut. Tytöllä on vihreät hiukset.

Nyökkään uudestaan.

Missä se rakkaus on noissa?

Kohautan hartioitani. Mä näitä kiviä.

3.

Keskustelun sävy muuttuu.

Tyttö kehuu minua. Sanoo nimensä kuin siinä olisi jotakin vikaa. Mä oon Okra. Isoveli on Sora. Se sai paremman nimen, kun ehti apajille ensin.

Nyökyttelen.

Vai että kiviä. Siistiä. Ekologista. Ne kestää aikaa. Iskä tulee tykkään niiden hoitamisesta. Se on treenannu koko päivän jotain estejuttua marsun kanssa. Ihmisillä on outoja harrastuksia. En ihmettele, että ne pistää meidät hoitaan ne.

Ok.

Mut siis sun harrastus on siisti. Vau. Ja siis ymmärrän, ettei kaikkee voi jaksaa. Just siks meillä on tää palvelu.

Joo.

Tyttö odottaa. Kun en lähde keskusteluun mukaan, hän alkaa puhua rahasta.

4.

Meillä on heijastinliivit ja otsalamput. Trampoliinille ei kannata yrittää edes lumilapion ja pyyhkeen kanssa näin aikaisin kevättalvella.

Jaana, joka ei ole se vaan se Jaana, puhuu tämänpäiväisistään.

Alkuviikosta uusille asukkaille esitetään klassikoita, kuten Kuka vei mun sukat ja Miksi Jumala rankaisee meitä näin. Jaana on silloin tunteitaherättävä. Hänen nimensä on jonkun toisen Jaanan nimi ja äiti on siihen syyllinen.

Minä syön kovaa karkkia, kuuntelen ja kävelen.

Ehkä me keksitään munkin nimestä jotain kivaa. Jaanan pää lyö tyhjää. Voiko Kukkalahjasta kääntää Kakkaluhjan ja tarkoittaako se jotain.

Loska tarttuu kengäspohjiin. Litteillääkään pohjilla ei voi ottaa vauhtia ja liukua.

Ehkä kaksoinimi on merkki siitä, etten mä ollut toivottu? Ehkä parhaat ideat käytettiin esikoisiin? Olisko se hyvä? Olisko se tunteitaherättävä?

5.

Unia on kahdenlaisia.

Jos olet erimieltä, ota minut mukaan kun seuraavan kerran nukkuessasi, et ole päivittäistavarakaupassa ja herää ennen kuin ehdit nauttia varastasi etiketöimättömät suklaaraksut

Tai kun silmät ummessa löydät tasakattoisen koulun ja keinun, eikä matka ikäänkuin pyöri ja tule aina samaan paikkaan, jossa eteisiä on kolme ja ihmiset unohtavat toistensa nimet.

Unia on kahdenlaisia. Paitsi kerran oli myös näkötorni kuin korkki viiden nuppineulan varassa. Oleskelutilana nuorille. Tyttö käytti suklaata hiuskoristeena. Oli jokin keino miksei se sulanut. Uimaranta, jossa vesi oli melkein hiekkää.

Mutta se ei ollut uni.

Unia on kahdenlaisia.

Toisissa leikkaa hiuksensa mauttomiksi. Ohuiksikin.

Toisissa kaatuu liukkaalla tiellä ja kun herää kaatuessaan innostuu kaikesta, mikä oli itsestäänselvää. Haluaa vaihtaa verhot ja nimensä.

Mutta eivät ne ole unia.
Unia kahdenlaisia.

6.

Kivikokoelman saa hakea tiistaina.

Ovessa lukee Ampelitalo.

Tule sisään vaan ja minä tulen.

Nainen on miestä isompi.

Naisessa kiipeilee hamstereita. Hän näyttää itkeneeltä.

Mies juurruttaa isopäisen nukan päänahkaan hiuksia neulalla. Hän näyttää väsyneellä.

Okra täällä on nyt tämä kivienkerääjä! Tulisitko tänne?

Ikkunalauta on tehty tiilestä. Sen päällä istuu hahmoja. Jalaton nainen. Takki, joka käyttää takkia takkina. Moottoripyörä, jonka renkaat luulevat olevansa matkustajia.

Okra tulee seinän takaa. Ampelitalossa välimatkat ovat lyhyitä.

Siinä. Ole hyvä. Olipa kiva homma. Toivottavasti tuli hyvä. Käteeni lasketaan kansio. Muovia on käytetty säästeliäästi. Jokainen yksilö on punnittu ja sen väriä on kuvattu ainakin kolmella sanalla.

Yskäisen, ennen kuin puhun. Hienoja keräilyesineitä. Sulla. Tossa.

Ai kiitos. Okra venyttää sanoja kuin yrittäen pitkittää lausetta.

Mulla on noita kotona. Ihan sattumalta. Laatikollinen. Haluatko tulla avaamaan? Viikonloppuna.

En mä tiedä. Kuulostaa vähän. Okra takeltelee.

Ne on hävikkiä. Mun sisko vihaa niitä. Se aikoo polttaa ne. Ne muistuttaa sitä yhdestä jutusta, joka tapahtu viimekeväänä.

Hiljaisuus. Okran isä näkee hetkensä tulleen. Nyt on hyvä hetki puuttua. Okra toihan kuulostaa kivalta. Tottakai menet.

7.

Nettikauppa on kahden keskustelupalstan päässä. Paitapaidat. Loppuunmyynti. Alennusmyynti.

Sivu on mustavalkoinen. Tavallinen fontti. Ei mitään hienoa. Ei mitään vaikeaa.

Jaana sanoo, että tämä voi tehdä minulle hyvää. Yllätyslaatikot eivät ikinä yllätä positiivisesti.

Siiri Torvinen

Kesäkuun kuudentena päivänä viime vuonna RM Indigo-niminen höyryalus upposi Englannin kanaalin syvyyksiin ja vei mukanaan kolmesataakaksikymmentäyksi kolmestasadastakahdestakymmenestäkahdesta matkustajastaan. Ainoa selvinnyt oli Karma Karanka, 10-vuotta, joka oli merisairaudestaan johtuen ollut ulkokannella pelastusliivit päällään ja oksentanut laidan yli samalla hetkellä, kun tulipalo oli syttynyt laivan konehuoneessa. Muut laivan matkustajat, hänen vanhempansa mukaan lukien, olivat olleet tanssiaisissa suuressa salissa parhaimpiinsa pukeutuneena. Ja vaikka Karmalla ei juuri ollut muistikuvia tuosta kammottavasta illasta, tiesi hän kuitenkin kertoa vakuutusyhtiön virkamiehelle, että silkki ja tafti muuttuvat kastuessaan äärimmäisen painaviksi. Ja koska kaikki laivan matkustajat olivat pynttäytyneet hienoimpiin pukuihinsa tuona iltana, upposivat he pinnan alle ennen kuin kissaa ehti sanoa.

Ainoastaan Karma, joka oli erittäin taitava uimari ja merisairautensa takia riisunut päältänsä pikkutakkinsa sekä löysännyt rusettiaan, selvisi. Oli kuitenkin lähellä, ettei monta tuntia myöhemmin saapunut pelastuspartio soutanut hänen ohitse, sillä hän oli merisairautensa takia niin kalpea, että olisi käynyt ruumiista.

Kun Karma oli noukittu ylös, hänet toimitettiin meripelastuslaitoksen konttoriin. Siellä lääkäri tutki hänet läpikotaisin, muttei tietenkään löytänyt hänestä mitään vikaa, sillä merisairaus oli väistynyt heti tultaessa maalle. Karmasta konttori oli oikein mielenkiintoinen paikka kaikkine nappuloineen ja tutkineen ja hän olisi tahtonut tutkia sitä kaikessa rauhassa. Hänen pieni vihreäkantinen vihkonsa, johon hänellä oli ollut tapana tehdä kaikki merkintänsä, oli kuitenkin uponnut merenpohjaan eikä rauhasta ollut tietoakaan. Lääkäreitä seurasi joukko äkäisiä virkamiehiä, touhottavia hoitajia, nenäkkäitä reporttereita sekä vastenmielinen sosiaalivirkailija, joka tarttui häntä kädestä ja talutti hänet lastenkotiin.

Lastenkodissa ei ollut laisinkaan niin kamalaa kuin Karma oli kirjoista lukenut. Ruoka oli jotakuinkin siedettävää ja muut lapset olivat mukavia. Parasta oli kuitenkin lastenkodin puutarha, joka oli täpötäynnä pioneja, orvokkeja, neilikoita, petunioita, jasmiineja sekä ruusu- ja syreenipensaita. Yksi vähemmän-nenäkäs ja oikeastaan aika mukava reportteri oli antanut hänelle pienen sinikantisen vihkon sen pienen vihreäkantisen tilalle juuri ennen kuin sosiaalivirkailija oli vienyt hänet mukanaan. Tuon vihkon sivuille Karma kirjoitti muistiinpanoja samalla kun kuljeskeli ympäri puutarhaa tutkaillen kukkia. Hän poimi jokaiselta lajilta talteen lehden, palan juurta sekä terälehtiä ja säilöi sen vihkonsa väliin. Sitten hän kysyi muilta lapsilta missä portinvartija säilytti viskipullojaan sekä piirsi vihkoonsa kartan keittiöstä. Juuri kun hän oli selvittämässä miten saisi kasaan jonkinlaisen tislusvälineistön lastenkodin johtaja tuli ilmoittamaan että hauskanpito oli ohitse. Täti ja setä Ujoharha olivat ilmoittaneet että ottaisivat Karman holhokikseen.

Karma talutettiin hieman turhan kovakouraisesti johtajan toimistoon, jossa täti ja setä istuivat. Setä Ujoharha oli Karman isän veli, mutta ellei tätä olisi tiennyt, sukulaisuutta olisi ollut mahdotonta arvata. Toisin kuin isällä, jolla oli ollut aina päällään räätälillä teetettyjä, täydellisesti istuvia pukuja, sedällä tuntui olevan pakkomielle pukeutua liian pieniin vaatteisiin. Tuona päivänä johtajan toimistossa hänellä oli päällään valkea paita, jonka hihat olivat auttamatta liian lyhyet, sekä liivi, jonka napit tuntuivat parkuvan apua hänen vatsakumpunsa päällä. Hänen lahkeensa paljastivat pätkän karvaista säärtä ja hänen vyönsä oli vedetty aivan liian kireälle. Karma pani merkille että myös sedän harmaat hiukset oli leikattu liian lyhyiksi, jotta ne olisivat sopineet hänen rusinamaisiin kasvoihinsa.

Setä nousi tuolistaan ja rutusti Karman tiukasti rintaansa vasten. Yksi liiven napeista ei kestänyt enää vaan ponkaisi irti ja vierähti jonnekin kirjakaapin alle. Karman olisi tehnyt mieli tehdä samoin. Setä huovalta ja liimalta kuten aina.

”Poikakulta”, setä huokaisi. ”Tulimme heti kun kuulimme.”

Hän irrotti otteensa ja täti Ujoharha nousi vuorostaan halaamaan Karmaa. Sedän pakkomielle liian pieniin asioihin oli ulottunut jopa hänen puolisonsa valintaan. Täti oli laiha ja Karmaa vain viitisen senttiä pidempi. Karma oli aina ajatellut, että täti käytti niin naurettavan suuria ja prameita hattuja, jotta kanssakulkijat eivät astuisi hänen päälleen.

”Eikö Pilke tullut?” Karma kysyi. Täti pudisteli päätään ja niiskaisi pieneen sievään nenäliinaansa. Setä murahti: ”Se tyttö on taas ties missä.”

Johtaja pyysi Karmaa istuutumaan tädin ja sedän väliin. Hän pyysi sisään sihteerinsä sekä punaisen kirjoituskoneen. Karma oli hyvin tyytyväinen itseensä aavistaessaan tulevan ja sulkiessaan korvansa sillä sekunnilla kun johtaja avasi suunsa. Siitä nimittäin seurasi hyvin pitkä ja monipolvinen monologi, jonka aikana sihteerin paukutti kirjoituskonettaan ja kirjoitti muistiin kaikki tappavan tylsät osoitteet ja puhelinnumerot jotka saattaisivat olla Ujoharhoille tarpeellisia nyt kun Karma muuttaisi heille.

”Anteeksi mitä?” Karma heräsi ajatuksistaan joissa oli listannut asioita joita tarvitsisi kaasukromatografian valmistusta varten. Hän kysyi johtajalta: ”Mitä te juuri sanoittekaan?”

”Sanoin että lähin kirkon pitämä Kriisipiste Traumatisoituneille Ja Siksi Mahdollisesti Epävakaille Pienille Raukoille on tunnin ajomatkan päässä Ujoharhojen kotoa”, johtaja toisti. ”Mutta en usko että teidän tarvitsee käydä siellä. Karma näyttäisi olevan oikein hyvässä psyykkisessä kunnossa.”

”Ei kun sitä ennen”, Karma pyysi. ”Mitä sanoitte sitä ennen?”

”Että koska ette ole vielä täysi-ikäinen pankkitilinne haltuus siirtyy rouva Ujoharhalle”, johtaja sanoi epävarmasti.

”Tarkoittaako tämä...”, Karma aloitti.

”Että sinä muutat meille kultapieni, kyllä vain”, täti piipitti ja kääntyi sitten puhumaan johtajalle. ”Rouva johtaja, pojan on selvästi hankala keskittyä asioihin. Voi olla että joudumme vielä ajamaan kirkon kriisipisteelle.”

Mutta Karmalla ei ollut mitään ongelmaa keskittymisen kanssa. Koko sen ajan kun setä Ujoharha auttoi häntä pakkaamaan vähäiset tavaransa (korttipakan, karttakirjan, tinasotilaat, kolme äidin vanhaa hajuvesipulloa ja pienen sinikantisen vihkon) hän keskittyi suunnitelmiinsa. Suurin osa hänen elintärkeistä tarvikkeistaan oli uponnut RM Indigon mukana Englannin kanaalin syövereihin ja ne jotka kelluivat olivat jo varmaankin huuhtoutuneet Ranskan rannikolle. Siispä hänen tarvitsi uusia koko varastonsa. Se tulisi olemaan huomattavasti helpompaa Ujoharhojen luona, kuin lastenkodissa.

Setä tarttui hänen matkalaukkuunsa, kätteli lastenkodin johtajaa ja he astuivat ulos etupihalle.

”Onko teillä sattumoisin puutarhaa jossa-” Karma aloitti, mutta mykistyi nähdessään oven edessä auton. Se oli ehkäpä hienoin auto jonka hän oli kuunaan nähnyt (joskaan hän ei ollut nähnyt kovin montaa). Se oli kiiltävän musta, siinä oli punainen öljykangaskatto, lautasen kokoiset valot ja niin kiiltäviksi hinkatut lokasuojat että Karma saattoi nähdä kiharat hiuksensa ja laihan vartensa niistä kuin peilistä.

”Vuokrasimme sen juhlistaaksemme sitä, että muutat meille. Kyytiin vain”, setä kehotti, eikä Karmaa tarvinnut kahdesti käskeä. Kuski kävi kampeamassa auton käyntiin ja sitten mentiin.

Ikävä kyllä Karma huomasi pian tulevansa autossa lähes yhtä huonovointiseksi kuin laivassa. Hän ajatteli itsekseen: ”Olisi mahdottoman hupaisaa jos tämä auto nyt ajaisi kolarin ja ainoa joka selviäisi olisin minä.” Hän ei kuitenkaan ajatellut näin siksi, ettei olisi pitänyt täti ja setä Ujoharhasta vaan koska halusi ajomatkan loppuvan niin nopeasti kuin mahdollista.

Ainakin kuski tuntui tekevän parhaansa. Hän ajoi mahdottoman kovaa. Täti istui pienenä sedän vierellä tämän selittäessä käsiään huutoen kasvavasta hattukaupan jonka tuotoilla auto oli saatu hankittua. Karma tukahdutti halunsa yökkiä, mikä oli vaikeaa sillä joka töyssähdyksen myötä sedästä löyhähti elohopeahöyryn lemu.

Viimein auto pysähtyi ja ajuri tuli avaamaan heille oven. Karma kompuroi ulos ja oksensi kadun kulmalle. Setä nosti hänen matkalaukkunsa pois autosta ja maksoi ajurille. Karma kuuli hattukaupan kellon kilahtavan tädin kipittäessä sisään.

Hattukauppa oli paljon hauskemman näköinen mitä Karma muisti. Yleensä Karankat eivät vierailleet Ujoharhoilla vaan toisinpäin, sillä Karman kotikartanossa oli ollut paljon enemmän tilaa kuin nukkekotimaisessa Ujoharhan talossa. Talo oli rakennettu rinteeseen. Sen edessä kulkeva mukulakivikatu johti suoraan satamaan, josta löyhähteli suolan ja tuoreen kalan pyöräyttävä yhdistelmä. Talon ulkosivu oli muurattu ja maalattu vihreäksi ja oviaukon yläpuolella roikkui pieni kyltti, jossa luki: ”Ujoharhan hattukauppa. Hatut, hunnut, päähineet.” Sisään astuessa vastaan tulvahti ummehtuneen huovan, kuivattujen kukkien ja elohopeahöyryn tuoksu. Hyllyt olivat täynnä puisia irtopäitä, joille oli puettu mitä eriskummallisimpia hattuja, jotka oli koristeltu kukilla, röyhelöillä, sulilla, kävyillä,

metallipinsseillä, kuivatuilla marjoilla ja silkkinauhoilla. Eniten Karma piti morsiushunnuista, joita säilytettiin lasisessa vitriinissä tiskin takana.

Täti johdatti Karman yläkertaan, jossa Ujoharhat asuivat, ahtaistakin ahtaampia portaita pitkin. Siellä oli pieni keittiö, vielä pienempi kylpyhuone, hyvin pieni makuuhuone ja kaikkein pienin makuuhuone, jonne sisään astuessa törmäsi suoraan pikkiriikkiseen parisänkyyn, joka ulottui huoneen seinästä seinään. Huone kuului tädille ja sedälle eikä Karma voinut käsittää miten he saattoivat nukkua niin pienessä tilassa. Onneksi täti ei paljastanut vieläkin pienempää huonetta (siinä vaiheessa tosin ei olisi ollut yllätys jos viimeinen huone olisi ollut pelkkä vaatekaappi) vaan kertoi Karmalle että hän tulisi nukkumaan Pilken kanssa siinä hieman suuremmassa makuuhuoneessa.

"Voit nukkua tässä, tuo on Pilken sänky. Voit laittaa vaatteesi tänne." Hän pysähtyi ikkunan eteen. "Voih, sieltä se tyttö taas tulee", täti huokaisi ja viipotti ulos huoneesta.

Karma avasi matkalaukkunsa ja alkoi nostella tavaroitaan kaappiin. Alhaalta hattukaupasta kuului ensin raivoisaa riitelyä ja sitten Pilken askelten töminää hänen rymytessään ylös portaita.

"Ai, terve", Pilke sanoi ja ryhtyi kiskomaan vettä tippuvaa haalariasuaan pois päältänsä. Karma käänsi katseensa kohteliaasti muualle Pilken kiskoessa oliviinvihreän mekon päälleen.

"Ideoita miten saan nämä kuivattua kahdessa sekunnissa otetaan vastaan.", Pilke ilmoitti ja pörrötti valkeita hiuksiaan.

"Sinä haiset kalalta.", Karma totesi.

Pilke käännähti häntä kohti silmät suurina. "Haistaako sen?"

Karma kohautti olkiaan. "Tuskin setä ja täti haistavat."

"Entä asiakkaat?"

"Eivät ainakaan he."

"No hyvä sitten", Pilke totesi ja mutristi naamaansa peilille pöyhien edelleen hiuksiaan. "Kuulin että vanhempasi kuolivat."

"Niin tekivät", Karma totesi ja selaili sinikantista vihkoaan. "Mutta minä selvisin, koska osasin uida ja minua oksetti."

Pilke virnisti. "Menen rannalle huomen aamulla. Tuletko mukaan?"

"Mieluusti", Karma sanoi ja löysi vihkosta etsimänsä. "Onko tässä talosta muuten mahdollista löytää alkoholia?"

Pilke nauroi ja pisamat tanssivat hänen kasvoillaan. "Eivät isä ja äiti juo. He eivät kuulemma halua alentua samalle tasolle sataman kalastajien kanssa."

"Mutta eikö hattujen valmistuksessa käytetä mitään?"

"Ai tarkoitatko siis puhdasta alkoholia?" Hän mietti hetken. "Meillä saattaa olla sitä varastossa."

"Pilke! Heti tänne!" setä huusi alakerrasta.

”Täytyy mennä”, Pilke sanoi. ”Joka tuntia varten jonka olen poissa, isä orjuuttaa minua kaupassa kahden verran.”

Portaat tömähelivät hänen juostessaan alas kauppaan.

Setä olisi halunnut että Karmakin olisi tullut auttamaan kauppaan, mutta tädin mielestä hänen piti ”sopeutua” ensin. Niinpä Karma tutki talon läpikotaisin (se ei kestänyt kauan), piirsi siitä yksityiskohtaisen kartan vihkoonsa ja merkitsi paikat, joissa säilytettiin jotakin hyödyllistä. Hän veti yhden ruksin vessassa roikkuvan laventelikimpun, toisen keittiön maustekaapin ja kolmannen hattukaupan varaston kohdalle. Myyntitiskin takana kuoliaaksi tylsistyvä Pilke käski hänen tutkia myös takapihan. Karma ilahtui suunnattomasti. Heillä siis sittenkin oli puutarha! Mutta avatessaan oven hänen teki mieli potkaista jotakuta, niin pettynyt hän oli. Takapiha olikin vain pikkiriikkinen läntti liian lyhyeksi leikattua nurmikkoa. Hän lysähti istumaan takaoven kynnykselle typeryneenä näkemästään ja mutisi itsekseen: ”Lastenkoti olisi ollut niin paljon parempi vaihtoehto.”

Hattukaupan varaston ikkunasta täti Ujoharha kuikuili häntä epäluuloisena.

Seuraavana aamuna Pilke herätti hänet ravistelemalla hänen olkapäätänsä.

”Paljonko kello oikein on?”, Karma mutisi.

”Vähää vaille viisi.”, Pilke kuiskasi. Hän oli jo ehtinyt vaihtaa päälleen haalariasunsa, joka oli tuskin kuivunut eiliseltä. ”Oletko valmis?”

”Minä heräsin juuri.”

”En minä sitä kysynyt.”

Viisi minuuttia myöhemmin he marssivat yhdessä pitkin mukulakivikatua kohti satamaa. Karman taskut pullottivat kanelitangoista, kardemummasta, valko- ja mustapippureista, inkivääristä sekä muista mausteista jotka hän oli kähminyt keittiöstä juuri ennen heidän lähtöään Pilken kummastuneen katseen alla.

Mikään ei herättänyt paremmin kuin suolainen merituuli. Hienommat veneet kolahtelivat laiskasti toisiaan vasten satamassa, mutta kalastajien aluksia ei näkynyt. Ranta sijaitti pienessä poukamassa lyhyen matkan päässä satamasta. Pilke heitti kenkensä hietikolle ja syöksyi veteen. Karmalla kesti hetki riisuutua. Hän asetti pienen sinikantisen vihkonsa huolellisesti suojaan tuulelta ja kahlasi vasta sitten veden silkaiseen syleilyyn.

”Uidaan tuonne.”, Pilke sanoi ja osoitti suurta kiveä kauempana merellä. He lähtivät kauhomaan. Päästessään kivelle he tarttuivat siihen märillä kourillaan ja kipsivat hengästyneinä ähisten sen päälle.

Pilke joka oli päässyt kivelle ensimmäisenä osoitti kohti horisonttia, josta lähestyi joukko pieniä kalastaja-aluksia. Niiden moottorit kehräsivät iloisina ja mitä lähemmäs ne tulivat sitä voimakkaammin Karma haistoi tuoreen kalan ja moottoriöljyn lemun.

He sukelsivat takaisin veteen ja ryntäsivät hakemaan tavaransa ehtiäkseen satamaan ennen veneitä. Heti kun ensimmäinen vene ehti metrin päähän laiturista Pilke kiljahti

innosta ja hyppäsi sen kannelle. Karma katsoi hölmistyneenä.

”Huomenta herra Jalavamaa!” Pilke toivotti. ”Saitteko hyvän saaliin?”

”Tulihan tuota, paremmin kuin aikoihin!” karvainen merimies huusi ruorin takaa. ”Tuletko taas auttamaan kaupalle?”

Pilke vilkaisi epäröiden Karmaa, joka nyökkäsi. Herra Jalavamaa sitoi ronskisti veneen paikoilleen ja Pilke ja Karma ryhtyivät kauhomaan kaloja suuriin laatikoihin täynnä jäitä. Samaa hommaa tehtiin muissakin kalastus-aluksissa ja kun he olivat saaneet Jalavamaan aluksen tyhjäksi he siirtyivät seuraavaan.

Se sujui nopeasti. Vain puolessa tunnissa kaikki alukset olivat tyhjiä ja suurinosa merimiehistä pystytti myyntikojujaan valmiiksi.

”Meidän täytyy jo juosta”, Pilke huokaisi. ”Isä ja äiti heräävät pian. He tulevat hulluiksi jos saavat tietää tästä mitään.”

Mutta ennen sitä he Karman ehdotuksesta ostivat kolme sitruunaa yhdestä juuri aukeamaisillaan olevasta hedelmäkojusta. Kaksi niistä he halkaisivat ja hieroivat käsiinsä peittääkseen kalanhajun. Kolmannen Karma tunki mausteita pullottaviin taskuihinsa.

”Mihin sinä sitä tarvitset?” Pilke kysyi.

”Yhteen juttuun vain. Tiedätkö myydäänkö kojuissa koskaan bergamontteja? Ne näyttävät hieman pieniltä päärynöiltä.” Pilke pudisti päätään. ”Sääli, olisin todella tarvinnut yhden. Mutta saat varmaankin hommattua minulle sitä alkoholia.”

”Kerro ensin mitä suunnittelet”, Pilke vaati. ”Muuten en lupaa mitään.”

Pilke ja Karma hiipivät hiljaa ylös portaita. Täti seiso keittiössä ja paistoi kananmunia aamupalaksi. He yrittivät hiipiä mahdollisimman hiljaa, mutta Pilke astui lattialankulle joka oli liian pieni pysyäkseen paikoillaan ja narahti siksi ikävästi. Täti käännähti välittömästi ympäri.

”Siinähan te olette!” hän huudahti kimeällä äänellään. ”Missä te oikein olitte?”

”Tuolla vain”, sanoi Pilke.

”Jossakin tuolla noin”, Karma jatkoi.

Täti katsoi heitä hyvin pitkään ja hyvin epäileväisesti ennen kuin sanoi: ”Vaihtakaa vaatteenne ja tulkaa aamupalalle. Te molemmat autatte tänään kaupassa.”

Sedän mielestä Karma oli nyt sopeutumisensa sopeutunut ja hänen täytyisi aloittaa työskentely. Setä esitelmöi hyvän asiakaspalvelun tärkeydestä koko aamupalan ajan ja ohjasi sen jälkeen Karman verstaalle jossa hatut valmistettiin.

”Hattujen teossa tärkeintä on tunne”, setä julisti. *Tunne*, Karma kirjoitti vihkoonsa.

”Sinulla täytyy olla valmis visio alusta alkaen.” *Visio*, Karma kirjoitti.

”Käytä mielikuvitustasi. Tunne materiaalisi.” *Ruusun terälehdet, inkivääri, mistä rasva?* Karma kirjoitti. *Alkoholi 5-15%*.

Setä jatkoi paasaustaan. Hän esitteli Karmalle kangasvaihtoehdot, laajan kokoelman

silkkinauhoja, kertoi millä pistoilla kuivakukat ja sulat kannatti kiinnittää ja miten hattuneulaa käytettiin. *Neilikka*, Karma kirjoitti. *Rasvalla liuottaminen vai sittenkin maserointi?*

"Miten teillä sujuu?", täti kysyi oven raosta.

"Loistavasti! Poika on selvästi innoissaan, tekee muistiinpanojakin."

Ambra. Apteekista? Karma kirjoitti.

"Ambra?" täti toisti hänen olkansa takaa.

Karma hätkähti ja löi päänsä tädin leukaan. He molemmat ähkäisivät kivusta.

"Toivon todella ettet vakoilisi muistiinpanojani", Karma pyysi.

Täti mulkoili häntä sanomatta mitään ja luikki sitten tiehensä. Hän käyttäytyi Karman mielestä sangen omituisesti, mutta hänellä ei ollut nyt aikaa syventyä siihen. *Kylmä uutos*, hän kirjoitti vihkoonsa.

Viimeisimpänä oppituntina setä hätisti Pilken pois tiskin takaa ja astui hänen paikalleen. "Katso nyt tarkkaan miten tämä hoidetaan", setä kehotti samalla kun keltaisiin pukeutunut nainen astui sisään kauppaan.

"Hyvää päivää rouva. Etsittekö hattua, huntua vai päähinettä?" setä kysyi kovaan ääneen. Karma nojautui lähemmäs Pilkeä.

"Mistä täältä saa ambraa?" hän kuiskasi.

"Mitä se on?"

"Kaskelotin suolistosta saatavaa eritettä."

"No yäk", Pilke irvisti ja livautti mekkonsa suojista Karmalle pienen pullon. "Siinä sitä alkoholia jota pyysit. Ambrasta en tiedä. Mitä muuta tarvitset?"

Täti paloitteli valtaisaa porsaan lapaa keittiön minimaalisen työtason päällä. Karma haistoi lihan jo ennen kuin edes nousi portaita ylös. Hän oli lopen uupunut. Setä Ujoharha oli juoksuttanut häntä kaupassa monta tuntia ja kaiken päälle huomannut alkoholin puuttumisen. Hän oli huutanut siitä Pilkelle täyttä kurkkua, mutta onneksi vain ärtymystään. Hän ei ollut osannut aavistaakaan että Pilke olisi saattanut viedä pullon.

Karma laahusti työtasolle ja katseli kuinka täti taisteli saadakseen valtaisan lihakimpaleen leikattua pienellä hedelmäveitsellä kappaleiksi. Täti irroitti parhaillaan rasvakimpaletta ja ähkäisi kesyn kirouksen joka kerta kun veitsi lipsahti väärään suuntaan.

"Käytätkö rasvaa mihinkään?" Karma kysyi.

"Heitän sen roskiin. Setäsi ei pidä liian rasvaisesta lihakeitosta."

"Saisinko minä sen?" Karma pyysi.

"Mitä varten sinä sitä tarvitset?" täti kysyi hyvin epäluuloisena ja siirsi rasvapalaa lähemmäksi itseään.

"Karma!" Pilke huusi alhaalta ja tömisteli portaita ylös keittiöön. "Sain setripuuta siltä kaverilta josta puhuin! Hän antoi meille myös tislauksen - ai hei äiti."

Täti Ujoharha mulkoili Pilkettä ja puristi veistä kalvenneissa käsissään. Pilke vilkaisi Karmaa.

"Minä otan tämän rasvan palan.", Karma ilmoitti, tarttui palaseen ja kiirehti Pilken kanssa makuuhuoneeseen. Pilke paukautti oven kiinni.

"Hän epäilee jotakin.", Karma kuiskasi.

"Olen niin pahoillani!", Pilke ähkäisi. "En olisi saanut huutaa niin kovaa. Mutta katso tätä."

Hän vetäisi selkensä takaa kassin joka pursusi rypistettyjä sanomalehtiä. Ne oli käärityt kauneimman tisluslaitteiston ympärille jonka Karma oli eläessään nähnyt. Se oli siro, kaikki osat olivat kristallin kirkkaita ja kuulsivat ilta-auringon valossa.

"Kaverini - apteekkarin poika - sai sen syntymäpäivälahjaksi muutamia vuosia sitten. Hän ei ole käyttänyt sitä kertaakaan, mutta sanoi ettei ole varma ovatko kaikki osat tallella. Ai niin! Melkein unohdin! Herra Jalavamaa lupasi että saisimme käyttää hänen venevajaansa."

"Täydellistä", Karma huokaisi ja pyöritteli hopeista spriipoltinta käsissään. "Kootaan tämä heti. Jos se sisältää kaikki tarvittavat osat voimme purkaa ja viedä sen venevajaan heti huomenna."

He ryhtyivät toimeen. Pilke ruuvasi kierreliitokset paikoilleen samalla kun Karma ohjeisti häntä ja selitti kolonnin ja lauhduttimen eroa.

"Se on jäädytin, se tulee tähän" Karma tarttui jäädyttimeen ja oli juuri asettamassa sen paikoilleen kun-

PAM! Ovi paukahti auki. Se töytäisi Pilkettä, joka osui tislusvälineistöön. Pilke kilahti. Tislusvälineistö horjahti koko komeudessaan ja kaatui. Karma syöksähti lattialle sen eteen ja spriipoltin kopsahti vasten hänen otsaansa. Kuului lasin helinää.

"Minähän sanoin!" täti kiljaisi.

"Onko se vielä ehjä?" Pilke huusi.

"Ei kai se mennyt rikki?", Karma parkaisi.

"Keittelettekö te täällä myrkkyjä?", jyrisi setä Ujoharha.

"Mitä?", Pilke kysyi epäuskoisena. Karmakin unohti hetkeksi tislusvälineistön. He molemmat tuijottivat totaalisen kummastuksen vallassa setää, joka seisoi kädet lanteillaan, täyttäen koko oviaukon, ja tätiä hänen takanaan, joka tärisi kalman kalpeana ja veitsi kädessään.

"Myrkkyä!" setä karjui. "Pilke vielä menee, olet jo pitkän aikaa ollut epäilyttävä. Mutta en olisi sinusta uskonut Karma Karanka!"

"Uskonut mitä?", Karma kysyi hyvin hämmentyneenä. Hän nosti varovasti tislusvälineet lattialta ja totesi kiitollisena niiden olevan ehjät. Samaa ei voinut sanoa hänen kasvoistaan. Otsa vuoti verta ja hän tunsu jo mustelman kohoavan silmänsä ympärille. Rasvan pala löyhkäsi sanomalehden päällä.

"Että aiot myrkyttää meidät!" setä karjui.

"Kuka niin väittää?" Pilke kiljaisi. "Hullujako te olette! Miksi ihmeessä me teidät myrkyttäisimme!"

"Sinä olet aina ollut itsekäs lapsi", täti vikisi ja herisytteli veistään. "Ja Karma on epävakaa! Olet saanut suostuteltua hänet mukaan!"

"Mukaan *mihin*?"

"Murhaan!" setä julisti. "Äitisi on todistanut outoa käytöstänne tarpeeksi monta kertaa. Te veitte sen alkoholin kaupasta, eikö totta? Ja nyt teillä on tämä...tämä kemiaväline huoneessanne! Te keittelette myrkkijä jotta pääsisitte meistä eroon!"

Siinä vaiheessa Karma sai tarpeekseen. Hän ponnahti pystyyn. "Tuo on typerintä mitä olen eläessäni kuullut ja minä olen sentään kymmenenvuotias! Me teemme parfyymiä. Hajuvettä! Koska te kaksi vanhaa pierua olette niin typeriä ja itsekkäitä, että suututte jos saatte tietää Pilken työskentelevän muuallakin kuin homeisessa hattukaupassanne!"

"Homeisessa!" setä karjaisi.

"Missä sinä olet työskennellyt?" täti kiljui.

"Minä olen auttanut herra Jalavamaata kalojen perkkussa ja myynnissä ja kalastamisessa" Pilke julisti ylpeänä. "Minusta tulee kalastaja!"

"Ei taatusti tule", setä älähti. "Sinusta tulee hattukauppias!"

"Niinhän sinä sanot!" Pilke huusi. Hän vetäisi matkalaukkunsa esiin sänkynsä alta, nappasi seinältä haalariasunsa ja avasi laukun. Se oli valmiiksi pakattu. Hän työnsi haalariasunsa laukkuun, napsautti salvat kiinni ja nousi seisomaan.

"Minulle riitti", hän sanoi tyynen rauhallisesti. "Herra Jalavamaa on luvannut ottaa minut oppiinsa. Saan asua hänen vanhassa venevajassaan."

"Et voi olla tosissasi", setä sanoi heikosti.

"Pilke pieni", täti vikisi.

"Karma? Tuletko mukaan?", Pilke kysyi samalla kun avasi hänen vaatekaappinsa ja alkoi sulloa tavaroita toiseen matkalaukkuun.

"Vaikka", Karma sanoi ja alkoi kääriä tislusvälineistöä sanomalehtiin.

"Te olette hulluja", setä sanoi voimattomana kun Pilke marssi hänen ohitseensa Karma perässään.

"Mutta emme tarpeeksi hulluja myrkyttääksemme teidät, ikävä kyllä", Pilke sanoi. Karma nyökki.

He marssivat alas hattukauppaan ja ulos ovesta. Kello oven päällä kilahti. Setä ja täti juoksivat heidän perässään ja jäivät avuttomina oviaukkoon katsomaan heidän peräänsä.

Mereltä tulvahti suolan tuoksu ja Pilke kiljahti riemusta. Karma kirjasi päivämäärän pieneen siniseen muistikirjaansa ja muistutti itseään että hänen pitäisi myöhemmin herra Jalavamaan luona lainata puhelinta. Saattaa olla että Kriisipiste Traumatisoituneille Ja Siksi Mahdollisesti Epävakailla Pienille Raukoille saa pian kaksi uutta asiakasta, hän ajatteli.

Lukas Jokilehto

K: *Istuu lavan keskellä spotissa ja korjailee vaatteidensa asentoja.*

“Huoraks ne mua sano. Ei se iso juttu oo, kolmas kerta tällä viikolla... Mutta niin ne sano.”

Spotti himmenee sammuksiin.

E: *Nojailee seinään lavan reunalla, spotti syttyy pari sekuntia K:n spotin sammuttua.*

“Tavikseks ne mua sano. Vähän se ehkä harmittaa, osaanhan mä vaikka mitä... Mutta niin ne mut näki.”

Spotti himmenee sammuksiin.

M: *Istuu lavan reunalla, spotti syttyy vähän E:n spotin sammumisen jälkeen*

“Ei ne musta mitään sanonut... Mä yritin kyllä, laitoin meikit ja kaikki... mutta niin ne vaan unohti.”

Spotti himmenee sammuksiin. Pimeyden aikana E siirtyy lavan reunaan naulakoksi (pitelee paria takkia käsissään) ja M toiseen reunaan ja ottaa kokovartalopeilin käsiinsä. (seisoo ikään kuin seinänä pitelemänsä peilin takana) K nousee seisomaan. Lavan valot syttyvät. Ihmisten lisäksi lavalla pari vaaterekkiä ja tuoli, jossa on pari vaatetta selkänöjällä.

K: “Mikä siinä on, että mitä vähemmän kangasta mulla on ympärilläni, sitä enemmän ihmisten katse jää niihin kiinni? Sitä vähemmän ne musta näkee? Jos- *käy hakemassa tuolilta pitkähihaisen villapaidan ja pitää sitä oman paitansa päällä* -te olisitte nähneet mut näin, te olisitte ajatelleet mun korkeintaan olevan outo. Kuka muka pitää villapaitaa minishortsien kanssa? Mutta kun mä olen näin- *pudottaa villapaidan* -mä olen huomiohuora, epävarma kerjääjä tai epäasiallinen.

Sillä sekunnilla, kun te näette musta enemmän ihoa kuin tyyliä, te unohdatte miten musta voisi nähdä sen kaiken muun. Ihminen on unohtavainen, mutta c`moon, suomalaiset hei! Suomalaiset, kansa joka ei istu bussissa viereen, mutta menee ventovieraiden viereen alasti saunaan! Mutta se onkin kaikki tai ei mitään, eikö? Ei ne mua siellä huoraksi kutsuisi – en mä siellä tarvitse villapaitaa ja pitkiä farkkuja ollakseni jotakin muuta kuin punainen

kangas.”

Kävelee E:n luo ja ottaa hänen paikkansa naulakkona, E ripustaa takkinsa naulakkoon (K), kävelee istumaan tuolille ja avaa sanakirjan.

E: “Tavis. Tavis on tavallinen ihminen, julkkiksen vastakohta. Tavis. Tavallinen ihminen, massakansalainen, valtavirran mukana menijä. Tavis. Ei mitään merkittävää, joku tyyppi vaan. Tavis. Revityt farkut ja harmaan huppari huppu päässä. “

Laskee kirjan lattialle ja kävelee peilin eteen. Jää hetkeksi seisomaan sen eteen laittamaan hiuksiaan ja korjailemaan vaatteitaan.

“Tavis....tavis....tavis.... Ei mitään muuta? Teatterikappaleessa se takarivin jengiläinen, jolle puvustaja ojensi ne tavalliset farkut ja tavallisen t-paidan hupparin alle laitettavaksi. Koulussa se keskipulpetin harmaavarpunen, joka ei opi lentämään, muttei myöskään putoa maahan. Peruskoulussa se on hyvä rooli – turvallinen ainakin, jos siihen ajoissa joutuu. Pääsee - niin ne kai sanoisi.

Niinhän se menee. Ensimmäisenä päivänä uudessa paikassa varataan roolit - miksi muuten ihmiset viettäisivät tunnin peilin edessä ja muistaisivat sen päivän vaatteensa vielä vuotta myöhemmin? Viattomat vetävät ylleen valkoista, rikkinäiset piilottavat purkautuneet vuorikankaat nahkatakkiensa suojiin. Silloinkin suurin osa turvautuu liian isoon huppariin, jättää kuoriinsa kasvuvaraa tuleville päiville. Huppariin, aina huppariin. Mä mietin viime viikolla, miksi se on aina se huppari; paksu kangas ja pitkät hihat. Toki huppuun pääsee suojiin huonoa hiuspäivää, vaikka on siinä muutakin. Pakko olla.”

E siirtyy peilin edestä kannattelemaan sitä M:n tilalle. M kävelee vaaterekkien luo ja vetää sieltä paidan käsiinsä, ennen kuin kävelee lavan reunaan ja nostaa sen eteensä tarkasteltavaksi.

M: “Lapsena äiti valitsi mun vaatteet, enkä mä sitä kyseenalaistanut. Ei mua päiväkodissa nähty keltaisena paitana ja mustina farkkuina, joista roikkuu ketju, ei. Mut nähtiin Millana, tyttönä, joka söi takapihalta muurahaisia, eikä suostunut nukkumaan päiväunia. Mä olin joku, mut nähtiin kuultiin ja tunnettiin. Sitten tuli peruskoulu.

Yhtäkkiä sillä oli väliä, millä mä peitän itseni. Paljonko se maksaa, mistä se on, onko se jonkun valmiiksi muokkaama, vai vain minua varten tehty. Mittatilausrooliin oli varaa vain kaikkein parhailla, ja loput joutuivat taistelemaan. Mitä enemmän uhrasi, muutti ja maksoi,

sitä isomman roolin sai näytelmässä, sitä paremman puvustuksen sai. Me taisteltiin siitä, kuka maksaa kalleinta hintaa roolistaan, eikä mulla ollut siihen varaa.

Lukioon tullessa se ei ollut enää paljonko, se oli kuka. Ketä me oltiin, ketä me haluttiin olla, mutta ennen kaikkea keneltä me näytettiin. Silloin mä keksin tän. *Kohottaa käsissään olevaa paitaa. * Erilaisuus. Erilaisuushan herättää huomiota, eikö? On rohkeeta uskaltaa pukeutua miten haluaa ja sitä arvostettiin! Erottuminen olikin okei – ekana päivänä kaikki ei katsonut kiertoon, osa katsoi ihailen!

Mä vaihdoin mustan keltaiseen ja valkoisen punaiseen. *Käy hakemassa tangosta koruja ja laittaa ne päälleen puhuessaan* Mä vaihdoin hupun koruihin, näyttävämpiin ja huomiota herättävämpiin. Mä vaihdoin tennarit korkkareihin nähdäkseni ylempää ja aurinkolasit värilliseen eye lineriin.

Mä vaan halusin olla joku. Joku joka nähdään ja huomataan, jotain muutakin kuin se harmaa seinäruusu. Mä onnistuin siinä. Vaihdoin roolivaatteeni värikkäämpiin, maalasin iholleni kuvioita kyynelvanojen päälle ja kiinnitin suupielet pyykkipojilla ylös, ja pam! En ollut enää se harmaa seinäruusu, olin muuttunut värikkääksi, kuin taideteokseksi. Katseet kääntyivät minuun ihmisten kulkiessa ohitseni, sain huomiota ja kehuja, mutta kukaan ei uskaltanut koskea, ei tulla liian lähelle, ettei tee jotakin väärää. Värikäs seinäruusu... Kiiltelevä hahmo mustavalkoisessa maailmassa, mustavalkoisessa kuin varis, joka pelkää kiiltelevää hahmoa alueellaan.”

K laskee takit lattialle ja kävelee kohti M:ää nyökäten tervehdykseksi ja käy ottamassa peilin E:lta, joka puolestaan kävelee selin häneen seisovan M:n ohi kohti naulakon paikkaa.

M: Tavis

E kääntyy takaisin kohti M:ää, katsoo hetken ja menee lukemaan sanakirjaa tuolille. M: perääntyy peilin luo ja ottaa se K:lta, joka kävelee suoraan naulakon paikalle seisomaan.

E: Huomiohuora

E sulkee kirjan ja kävelee peilin eteen. M siirtää peilin sivuun ja jää katsomaan hetkeksi E:tä silmiin.

M: Tavis

M kävelee ohi ja keskelle lavaa, K kävelee häntä vastaan.

K: Seinäruusu

M lähtee kiertämään K:ta ympäri, E liittyy seuraan.

M: Huomiohuora

K liittyy kiertämään kehää. Sanat tulevat eri voimakkuuksilla ja äänenpainoilla sotkeutuen lopulta yhdeksi äänimaailmaksi.

E: Seinäruusu

K: Epävarma

M: Merkityksetön

E: Kallis

K: Päärooli

M:Tavis

E: Kiiltokuva

K: Variksenpelätin

M: Mustavalkoista

E: Pelko

K: Seinäruusu

M: Huomiohuora

E: Puvustettu

K: Kulunut

M: Tavis

Meteliksi yltynyt äänimaailma katkeaa kuin seinään viimeiseen sanaan ja kolme kehää kiertänyttä jähmettyvät tuijottamaan kehän keskelle/toisiaan. E riisuu hupparinsa ja ojentaa sen K:lle.

K: *Varovaisesti* "Tavis"

K riisuu napapaitansa ja ojentaa sen M:lle, joka katsoo sitä pitkään.

M: *Epäröiden* "Huomiohuora"

M riisuu päällipaitansa ja rannekorunsa, ojentaa ne E:lle ja vetää K:n paidan päälleen.

E: *Kysyen, harkiten* "Taidetta...Seinäruusu... Särkyvää..."

E pukee paidan ja korut päälleen, kolmikko katselee toisiaan hiljaa arvioiden. Ääni alkaa puhua, mutta se ei ole kukaan kolmikosta.

Ääni: "Vaatteiden mukana vaihtuvat roolit. Ensimmäisten väsyessä astuu kakkosmiehitys ykkösten kenkiin, laittavat ykköset ylle ja jatkavat matkaa.

K vetää kädet ympärilleen.

Lämmin huppari suojaa iholle pyrkivältä kylmyydeltä, mutta myös estää lähelle tulevaa aistimasta vaatteiden kantajan sydämen kylmyyttä.

M nykii paidan kangasta alemmas.

Kangas ohjaa katseen väärin, korvaa ihmisen itsellään, puuttuessaan aiheuttaa illuusion ihmisestä.

E nostaa ranteensa ja tarkastelee niitä.

Rannekorut aiheuttavat harhan rikotuista käsiraudoista, kaulakoru teeskentelee katkaistua hirttoköyhtä.

Kolmikko laskee katseensa maahan.

Arvottomaksi itsensä kokeva koristautuu kullalla riittääkseen edes osamaksuksi saamistaan katseista, joita hän ei edes kaipaa.”

M: ”Älkää katsoko. Älkää enää.”

Ääni: ”Katseiden keskellä ihminen yrittää piilottaa itsensä, paeta roolistaan, ei halua pysyä nahoissaan.”

E: ”Se en ole minä.”

Ääni: ”Pelkoa paetaan kaapin perälle vain tullakseen sieltä ulos jonakin toisena.”

K: ”Ette te voi tietää.”

Ääni: ”Kuka sinä olet?”

K: ”Ihmisen vaatteissa”

E: ”Ihmisen maailmassa”

M: ”Ihmisen ehdoilla”

K ja E kääntävät nopeasti pänsä kohti M:ää ja jäävät tuijottamaan häntä kysyvinä. Henkilöt ovat hiljaa, mutta taustalla kuuluu sydämenlyönnit. Valot sammuvat yhtäkkisesti ja samalla laskeutuu täysi hiljaisuus.

Ääni: ”Sääntöjen rajoissa.”

Neda Rasi-Koskinen

Ulkoavaruudesta laskeutuvat möykyt

Ulkoavaruudesta laskeutuvat möykyt aiheuttavat yleistä hämmennystä ja kansainvälisen hätätilan. Harvat menevät töihin. Veden tulo lakkaa muutamaksi päiväksi. Ukkonen jyrisee ja neljän ruuhka venyy viiden, kuuden, seitsemän ja vielä yhdenkintoista ruuhkaksi. Lapset itkevät tai ovat kiinnostuneita. Papit piirtävät ristinmerkkejä ja erään nuorisovankilan vangit rakentavat kynsiviiloista käyttökelvottoman muurinmurtajan.

Möykyt estävät auringonvalon pääsyn Euraasian alueelle. Keskipaikkeille tuota kyseistä maankuoren laattaa laskeutuu ikitalvi, jonka aikana sen asukkaat muodostavat uskonlahkon, joka uskoo Jumalan rankaisevan heitä yltiöpäisestä Stalingradin tavoittelemisesta. Toiset laatan asukkaista luovat alueelle laskettelukeskusten kartellin sekä kattavan aurinkolomabisneksen, jonka palveluihin alemmalla keskiluokalla ei ole varaa ilman työpaikkojen epäsäännöllisiä etuseteleitä.

Muutamien vuosien kuluttua möykkyjen laskemisesta on yhteiskuntien järjestys saatu jo jokseenkin jaloilleen ja voidaan alkaa rahoittaa möykkyistä kiinnostuneita järjestöjä. Niitä on monta. Lopulta möykkyjentutkimuksen johtavaksi tahoksi valikoituu NASA ja möykkyjentutkimuksen virallisiksi koekaniineiksi kolme tanskalaista vaihto-oppilasta. Yksi heistä asetetaan Kiinan muurillesyötiksi sitä varalta, että möykkyistä laskeutuisi verenhimoisia avaruusolentoja. Toinen lähetetään suojarusteisiin puettuna, kuumailmapallolla kohti möykkyjä. Kolmas laitetaan puhdistamaan NASA:n virallisen pyykinkuivauskoneen nukkasuodatin.

Kuumailmapallolla matkustava vaihto-oppilas saavuttaa alimman möykyn alapinnan ja alkaa raaputtaa sitä erilaisilla työkaluilla. Hän koettaa puutarhakuokkaa, retkikeitintä, akkuporakonetta, hakkua ja hopealusikkaa, kutakin turhaan. Lopulta, viimeisenä oljenkortenaan hän raastaa möykyn pintaa juustohöylällä. Työ on helpompaa kuin ydinaseella porkkanan raastaminen. Möykyn kuhmuraiselta alapinnalta irtoaa ruskea siivu. Siivu putoaa viisitoista kilometriä kohtisuoraan alaspäin ja molskahtaa muuan eteläpohjanmaalaiseen suihkulähteeseen, josta se nostetaan ylös tummansinisellä kalastajanhaavilla.

Tanskalainen vaihto-oppilas höylää siivuja vielä reippaan tusinan, ennen kuin epähuomiossa, kahvitaukoa viettäessään pudottaa juustohöylän viisitoista kilometriä kohtisuoraan alaspäin, suoraan muuan eteläpohjanmaalaiseen suihkulähteeseen, josta sekin nostetaan ylös tummansinisellä kalastajanhaavilla ja myydään torilla.

Möykkyistä höylätyt siivut lähetetään Minigrip-pussissa NASA:n toimistoon, jossa ne otetaan tutkintaan. NASA saa selville, että möykyt ovat elollisia. Niiden koostumus on

prikulleen sama, ja ne vaikuttavat olevan elossa eivätkä koeta tappaa ketään. Ne reagoivat valoon, kylmään ja muutamien synteettisesti valmistettujen makeutusaineiden hajuun ja ne liukuvat täsmälleen kaksikymmentä senttimetriä vasemmalle (tarvittaessa lähimpien kiinteiden objektien läpi) kuullessaan länsi-afrikkalaista kurkkulaulua. Suolahappo, tappavat mehiläiset ja konekivääritulitus saavat niiden pH-arvon kohoamaan kaksi ja puoli pykälää. Hellä sively saa ne kananlihalle.

Siivuista povataan menestystä. Laskelmien mukaan ne ovat peräisin valovuosien päästä. Kielitieteilijät kuluttavat vuosia ja taas vuosia siihen, että he yrittävät kehitellä tapaa, jolla kommunikoida möykkyjen tai siivujen kanssa. He puhuvat englantia, esperantoa, vladivostokin underground-nuorisoslangia, siansaksaa ja jopa morsettavat, mutta möykkyt eivät vastaa millään tavalla. Radiosignaalia, viittomakieltä ja musiikkiakin yritetään, mutta möykkyt eivät osoita minkäänlaista vastausta.

Kielitieteilijät pakertavat ja pakertavat, mutta tuloksetta. Eräänä kauniina kevätiltana siivut kohoavat NASA:n kylmäsäilytystilasta, yhdistyvät möykkyihin ja koko tuo komeus kohoaa hitaan fanfaarin saattelemana takaisin ulkoavaruuteen, eikä heistä kuulla enää koskaan.

Neda Rasi-Koskinen

Natalia, Natalia

Natalia ei ota kalankylmältä metallilinjastolta kaloreita eikä vettä. Hän on neljätoistavuotias, keskipitkä, luonnontieteistä kiinnostunut ja kroonisen hermostunut kahdeksasluokkalainen. Tämä paikka on koulun ruokala, tunnistathan nuo seinät, joiden keltaisuus ei aina ole ollut keltaista, joihin liimatut nuuskapussit luovat kaukaa vaikutelman 70-luvun minimalistisesta tapetista. Natalia on käynyt tätä koulua kymmenen vuotta, aloittanut päiväkodista, siirtynyt esikouluun, esikoulusta ala-asteelle ja sieltä yläasteelle. Hän on vihannut jokaista päivää, sillä päivät kulkevat jonoissa ja ovat harmaita, valkoiset kellot raksahtelevat minuutin välein ja jossain päin jyrisee juna.

Natalia valuu vesimolekyylinä ihmisten virrassa, istuu tuoliin ja teeskentelee latautuvansa ilmaisesta kouluruuasta, jota kaikki haukkuvat, sillä se on ainoa puheenaihe joka yhdistää ihmiset pöytien äärellä toisiinsa. Tämä kastike näyttää kertaalleen syödyltä, näitä perunoita voisi myydä torilla superpallona. Kerran yksi löysi salaattista hämähäkin. Keittoon on pudonnut kokin irti leikkautunut sormi. Oppivelvollisia nivovat urbaanilegendat luovat ikäluokkien ketjusilmukan, jota toisesta päästä puretaan.

Sillä hetkellä Julius lipuu laivueineen ruokalaan ja synnyttää tietämättään Natalian tuhkasta. Nyt Natalia on keksinyt pyörän, sähkölampun sekä parannuskeinon skandinaaviseen kaamosmasennukseen, sillä nyt Natalia on syntynyt ja nojaa tiskirätintuoksuiseen nurkkapöytänsä keskikaupungin yhteiskoulun stereotyyppisessä keskisuomalaisessa ruokalassa.

Natalia suoristaa ryhtinsä, uusii vaatekaappinsa ja kerää rohkeuttaan, sillä kaiken teoriaan muodostunut ja maailmassa on vain Natalia ja Julius. Maailmassa on yksinäistä. Sillä siinä missä Natalia Juliusta varten syntyi, ei tämä edes tiedä tyttöä nimeltä. Ei välitäkään tietää. Tupakantumpeista neitseellisesti syntyneillä kympintytöillä on hänelle poikkeuksellisen edullinen vaihtokurssi.

Natalia Natalia. Kirjoittaa vihkojen sivuihin ännää ja jiiitä, käy kuvitteellisia keskusteluja ja toisinaan uskaltautuu makuuhuoneenkin puolelle. Tuntee Juliuksen käden liukuvan lapaluillaan, kuulee aukeavien rintaliivien klikshduksen. Putoaa pehmeisiin päiväuniin niin pitkiksi ajoiksi, että unohtaa kirjata koealueen ylös ja saa ensimmäisen seitsikkonsa ikinä. Ei haittaa, kovat pojat tykkää tuhmista tytöistä, jotka pukeutuvat mustaan pitsiin, hengittävät karamellista savua ja puraisevat kevyesti toistensa alahuulia, sitten kääntävät haastavan katseen kameralle. Natalia harjoittelee taskupeilin edessä seksikästä tapaa lipaista kulmahammastaan. Hän on sensuelli kuin sammakko, rietas kuin rantakäärme. Hän napsauttaa taskupeilin kiinni ja pitäytyy viekoittelevassa katseessa.

Julius on kreikkalainen jumala. Piirteet hakattu taltalla ja vasaralla, hymy alusvaatemainoksesta. Kulkee toisten samanlaisten kanssa rykelmässä ja nauraa jutuille, jotka ovat hauskoja vain siksi, että he nauravat niille. Natalia vapisee katseesta ja värähtää kontaktista. Hänelle nauretaan kuin näkymättömälle. Häntä kiusoitellaan kuin aineetonta. Hän on seinä. Hän on lasia. Hän on amorfista sokeria ja siksi sulaa ympäristöönsä niin vaivatta. Näkymätön lapsi ilman rusettia.

Natalia valkaisee hampaansa sitruunalla ja hymyilee. Hampaat syöpyvät ja säteilevät. Hän hymyilee ja on hämähäkki. Kasvattaa kahdeksan jalkaa ja kuroo niillä sosiaalista verkkoa. Kärpäset kuolevat, Natalia kipittää kahdeksalla jalalla ja hankkii hakijan. Juulia lähestyy Mercution kautta Romeota. Taistelee tiensä ensin sosiaalisen metrolinjan uloimmalle vyöhykkeelle. Sille, jota on vaikea erottaa lähijunista, ja joita jotkin paluumuuttajat jo kutsuvat overgroundiksi. Se on Metropolitanian line Natalia korjaa ja tuoksuu jasmiinilta. Katsoo mantelisilmillä. Vastustamaton.

Hiiret muuttuvat hevosiksi, kurpitsavaunut. Lasikenkä ei ole täydellinen jos se putoaa. Siispä teidän, hyvä herra, on etsittävä parempi Tuhkimo. Natalia kerää herneet tuhkasta vetämättä niistä yhtäkään nenäänsä, sulkee silmänsä, avaa silmänsä, (tämä kaikki kuvaannollisesti), nostaa leukansa ja ottaa katsekontaktin. Hammaskoru välkkyi, hän nauraa Juliuksen jutulle. Kiiltokuvaan on 2000-luvulla alettu lisäämään glitteriä. Julius katsoo takaisin, hymyilee.

Siitä alkaa taistelu Juliuksen mehiläisten kanssa. Kuka on missi, kuka jatkaa perintöprinsessoiden riviä. Julius on makeaa, kaikki muu maistuu umamilta. Julius katsoo takaisin, mutta tahdikkaasti ei liian pitkään. Kohtelias poika, sivistynyt. Kovan hokaripojan takana piilee lämmin ja intellektuelli sydän, jonka vain Natalia voi kuorestaan kaapia. Hän huokaisee helpotuksesta ja esittää vaikeasti tavoiteltavaa. Katsoo Juliusta pitkään ja intensiivisesti. Väistää leikillisesti katsekontaktia. Julius vastaa hymyllä, katsomalla tarkoituksella hieman Nataliasta ohi. Natalia paljastaa sitruunanvalkoiset hampaansa ja säteilee. Amor toimii tuomarina tässä silmäpelissä, jota rinnakkaisluokan kuningattaret ovat tulleet sankoin joukoin katsomaan.

Viikkoja kuluu, kuukausia. Natalia heittää viileissä ringeissä kevyttä läppää, luovii myötävirtaan. Humaltuu ja selviytyy. Natalia on sosiaalinen sissisotilas, sukkela samurai. Saa puolelleen kenet tahansa. Jonka opettajat tuntevat tunnollisena ja kilttinä, jonka koulu tuntee läpipääsemättömänä graniittipatsaana. Moni tahtoo olla Natalia, monen katse jumittuu ripsiin, reisiin ja rintoihin. Oikeat ja vasemmat kädet pelaavat keskenään shakkia.

Viikkojen, kuukausien kuluttua on Natalian aika taipua. Maalaishiirestä on tullut kaupunkilaishiirten komentaja. Hän astelee keinuvin askelin Juliuksen luokse. Tutuksi käynyt adonisten rivistö tekee kunniaa, kulmakarvat kohoavat muutaman asteen. Hymyt pehmeämpiä kuin norsunluu ja kulta. Hymyilevätkö ympärillä liehuvat monalisat? Liikkuvatko niiden silmät? Natalia suuntaa laserkatseensa silmäpelin vastapuoleen ja

nostaa kädet ristiin rinnalleen. Sulattaa suupieliään supermallihymyyn.

”Okei”, hän sanoo viimein. ”Myönnetään. Kyllä mullakin on tunteita sua kohtaan.”
Juliuksen katse kirkastuu ja hän hymyilee hämillään. Sitten hän puhuu.

”Sori mutta.. Kuka sä oot?”

Neda Rasi-Koskinen

Markus näkee murhan

Jalkakäytävällä, Markuksen ikkunan alla murhataan nainen. Hansikoitu vaaleaverikkö viuhkaa veitsellä ja naapurin koira ulkoiluttava alemmaa keskiluokkaa edustava sporttitäti lakoo maahan vatsalleen. Verta valuu. Koira karkaa. Nainen koettaa nostaa ylävartaloaan käsillään. Kädet tärisevät. Vaaleaverikkö iskee veitsen uudestaan naisen selkään. Markus tuijottaa sälekaihdinten naru kädessä lamaantuneena tuota kauhunäytelmää. Kissa kiehnää hänen jalkaansa vasten. Kissa on pehmeä ja sillä on vaaleanpunainen kieli. Markuksen henkeä salpaa, hän voi tuntea verestä lämmenneen veitsen uppoavan kylkiluidensa väliin. Naapurin nainen katsoo kohti, heidän katseensa eivät kohtaa.

Vaaleaverikkö iskee iskun toisensa jälkeen, yläselkään, alaselkään, niiden kahden väliin. Toisinaan ohi. Hän lopettaa vasta, kun nainen ei liiku ja teknisestä materiaalista valmistettu urheilutakki hengittää punasoluja ja plasmata.

Miehen hartiat kohoilevat kontrolloimattomasti. Markus kuulee hänen hakkaavat sydämenlyöntinsä, tai ehkä ne ovat hänen omansa. Naisen ne ainakaan eivät ole, se on varmaa. Mies ulkona nostaa katseensa naisesta, pälyilee sivuilleen. Pitkät vaaleat hiukset ovat liimaantuneet kiinni kasvoihin. Markus ei pysty irrottamaan katsettaan miehestä, tai poikahan hän vasta on. Hädin tuskin parikymppinen. Kissa on arviolta vain kymmenisen vuotta miestä nuorempi.

Mies ulkona katsoo naista uudelleen, sitten käsiään. Hänen valkoiset näppylähanskansa ovat värjäytyneet punaisiksi. Meni hyvät hanskat pilalle, Markus ajattelee. Tai no puutarhanhoidossa noita vielä voisi käyttää, ei kasveja veritahrat kiinnosta. Aivan yhtäkkiä, mies kohottaa katseensa suoraan ikkunaan. Suoraan Markukseen. Kasvot liikauttamattomat. Silmät tummat ja syvät, jokin miehen olemuksessa saa mieleen vauhkoontuneen eläimen. Markushan tuntee tuon nuorukaisen. Lassilako hänen nimi oli? Ei kun tuohan on Halosen Jani. Varaston työharjoittelija. Miten minä en heti tajunnut, hän ajattelee. Hetken he tuijottavat toisiaan. Sitten Markus päästää irti sälekaihtimien narusta ja kaihtimet rysähtävät heidän väliinsä.

Silminnäkijöitä kysytään teksti-TV:ssä. Markus silittää kissaa. Nelikymppinen nainen murhattu Petsamon puutaloalueella toissapäivänä. Silminnäkijöitä pyydetään ottamaan yhteyttä poliisiin. Markus nostaa puoli vuotta vanhan kosketusnäyttöpuhelimensa sohvan välistä. Sen pintaan on tarttunut pölyä ja jotain töhkää. Hän rapsuttaa töhkän pois etusormellaan, haistaa etusormiaan, puhelintaan ja pyyhkii sormensa sohvaan. Kissalle pitää antaa ruokaa.

Markus nousee sohvalta. Hänen oikea lonkkansa naksahuttaa. Hänellä on aina ollut huonot nivelet. Silminnäkijöitä kaivataan murhaan. Ai, ne varmaan tarkoittavat sitä kun Halosen Jani tappoi sen naisen tuossa viikko sitten. Vai oliko se eilen? Markus nostaa hedelmäkulhosta appelsiiniksi vähän liian kirpeän appelsiinin, asettaa sen kissan ruokakippoon ja tassuttelee avaamaan sälekaihtimet.

Valo sokaisee Markuksen silmät hetkeksi. Pihalla Halosen Jani kiepauttaa kätensä naapurin naisen suun ja nenän eteen ja upottaa Fiskarsin keittiöveitsen syvälle tämän sisälmyksiin ja he katoavat. Tilalla on sorakäytävä, muistokorttien, valokuvien, hautakenttien ja kukkapuskien niitty. Ohi kulkevat lenkkeilijät joutuvat kiertämään ojan kautta. Kissa kiehnää Markuksen ympärillä. Miksi se taas kerjää ruokaa, vastahan se ruokittiin? Miksi kissan kipossa on appelsiini? Eiväthän kissat syö appelsiineja. Millä ne muka kuorisivat ne?

Markus istuu keittiönpöydän ääressä, syö kaurapuuroa ja selailee uutisia puolihuolimattomasti. Aika ajoin hän tuntee veitsen lävistävän yläselkensä, käännähtää ympäri mutta on keittiössä yksin ja veitsi katoaa. Uutiset mainitsevat jotain murhasta. Silminnäkijöitä taas. Ei kai kukaan murhia näe, ne suunnitellaan niin huolellisesti, ettei silminnäkijöitä ole. Paitsi naapurin tädin murha. Harvinaisen huonosti suunniteltu murha kun Halosen Janin laittoivat asialle ja silminnäkijäkin jäi. Silloin Markus tajuaa. Ne tahtovat, että hän kertoo poliisille, että murhaaja oli juuri Jani. Niin tietysti, miksei hän tullut aiemmin ajatelleeksi. Mutta kello on jo kohta yksitoista ja poliisit ovat varmasti jo nukkumassa. Ei viitsisi häiritä tällä tavalla. Soittaa sitten ihmisten aikaan aamukahdeksan jälkeen.

Ovikello soi kun Markus on suihkussa. Ei olisi pitänyt mennä taloyhtiön hiljaisuuden jälkeen suihkuun. Naapurin nainen on varmaan taas valittamassa suihkun kohinasta. Eeei, ei se hän voi olla. Hänethän murhattiin. Mikähän varhaisiän dementia tämäkin on. Markus tassuttelee pyyhe lanteillaan avaamaan oven.

Saman tien kun lukko on loksahdus ja ovi auennut, työntyy likainen lenkkiossa oven väliin. Joku ottaa ovesta kiinni keltaisella puutarhakumihanskalla ja riuhtaisee ulospäin. Markus astuu impulssista askeleen taakse. Ilmavirrallinen tunkkaista rappukäytävätuoksua leyhähtää hänen kasvoilleen. Ovesta sisään tunkeutuu Halosen Jani. Mitä Jani täällä tekee lauantai-iltana, ja miksi hänellä on veitsi kädessään? Silloin hän tajuaa.

”Sori Markus”, Jani sanoo ja repivä kipu leviää Markuksen jokaiseen soluun.

Arttu Jalonen

Karjuin muutoksen sanaa: hengitin ulos ja sisään kaasukehääni, jonka muodostumisesta saattoi helposti syyttää vastuun aivosoluni synapseille. Nenänpieleeni kuivuneet iholastut viilsin keittiöveitsellä juurineen päivineen. Käsittämätöntä sinänsä: hylkivätkö ne omaa itseään? En antanut itselleeni enää lupaa katsahtaa taaksepäin, nähdä jotakin vääränlaista ja jalostaa rauhasta stressin aihe.

Hullut päivät: näkökenttästäni irtautuneet tilannekuvat olivat jo täyttäneet tehtävänsä. Unohdin, millä paletilla ruskan keskelle ripustetut lakanat pitäisi maalata. Nesteiden yliannostuksesta veltostunut kieli vain lörpötti tympeästi lakanan kuosissa. Ilmeisesti tarkoituksena oli asettaa se keskipisteeseen, mutta jollakulla oli tapahtunut pieni mittausvirhe.

”Kuule miulla on täysi oikeus ja valta toimia miten mie haluun!”

Milka kurotteli astioita kaapista. Keinovalo onnistui nielemään tilasta kaiken mielekkyyden. Milkalla oli ollut kiireä lähteä kouluun ja hän oli unohtanut mittanauhansa hellan viereen. Isä oli maininnut Milkalle, että lattian maalausprojektia jatkettaisiin sillä aikaa, kun hän oli pois koulusta, mutta Milka ei voinut sille mitään, että hänen oli enää mahdotonta uskoa, että hän enää koskaan päästäisi äänihuulistaan hengitysilman täytteeksi jotakin sellaista, minkä saattoi tulkita olevan lähtöisin silkasta vilpittömästä halusta. Ja vaikka isällä olisikin ollut vilpittömän halu, hänen vilpittömän halunsa ja se, mihin se oli jo pitkän aikaa johtanut, oli kyllä jo nähty. Milka kuitenkin tiesi, että isä ei tietenkään tahtoen ole ollut enää pitkään aikaan.

Milkan ei sopinut toivoa enää mitään sen yhden kerran jälkeen. Silloin hän oli suuressa vaarassa pudota kielekkeeltä alas ja todeta, että jäljellä olisi vain aikaa. Kuitenkin jo se, ettei hän puhunut mitään, oli eräille tahoille niin kivulias ärsyke, että niiden oli pakko todeta, että hänen oli saatava päästä turvaan, että hän toimi itsekkäästi, että hän ettähhhrmihrhijhij

Milka tiesi, mistä johtuivat kaikki maailman ongelmat. Ihmisen energiatasojen hallintakyvyttömyydestä. Jokaikinen tunne ja kuohuva koski ja toisen asteen yhtälön ratkaisukaavan sovellukset olivat vain energiavirtoja matkalla kohti muuttumista toisiksi energiavirroiksi. Yhtä tyhjämpäiväisiksi, kertakaikkiaan.

Milkan äiti oli ylpeä tyttärestään. Mutta tiesikö hän ylpeytensä alkulähdettä?

Huoneen seinälle oli asennettu liitutaulu. Kylässä käyvät vieraat liittivät sen välittömästi osaksi Milkan persoonaa. Sekin oli vain väline, tässä tapauksessa tulkinnan väline. Vaarana oli, että kaikki energiat muuttuisivat vain tulkinnan välineiksi. Vaara oli. Vaaraa ei ollut.

Miksi?

Koska vaara kulutettiin puhki.

Samaan aikaan elämän hetket pilkkoutuivat välineiksi. Siististi tavallisella keittiöveitsellä, naps naps.

Minua syytettiin päivästä toiseen siitä, että että olin heidän kuivin sanoin epärealistinen. Pää pilvilinnoissa tai mikä tahansa muu klisee...

Samaa pelleilyä päivästä toiseen.

Milka saattoi vain katsoa sivusta, kun ikkunalaudan kukkaruukut valuttivat loputkin vetensä pisara kerrallaan kohti niille varattua muovirasiaa. Katsoi hän ympärilleen tai ei, ei, kaikkialla välähteli vain suunnitelmallisuutta.

Jotenkin oksettavaa tuollainen estetiikan tajun puute. Se osoittaa ylimielisyyttä.

Mongersin rihlatulla tai rihlaamattomalla suolahaulikolla turhamaisen kauniita kuvia suomeksi tai japaniksi tai koreaksi tai afrikaansiksi tai

sitten nakkasin paperit mäkeen ja vaivuun unohduksen opettavaisuuteen. Nahkeat lehdet keskellä sääntö-Suomen talvea eivät juuri nyt huomioineet itseään riittävästi, että minullakaan kiinnostus olisi herännyt tai edes mennyt takaisin nukkumaan. Repisin päiväkirjan palaset irti toisistaan lihasten parkuessa äänettömästi, osien annettiin vaihtua ilman määräyksiä.

Loin halveksivan katsauksen kohti mustuneita, kastuneita päiväkirjan palasia. Ne eivät

kelluneet puron pinnalla, vaan vaipuivat samean jäteveden syvyyksiin.

Painomuste ehti sotkea veden lisäksi jo ajatukseni, pääsinpäs niistäkin eroon, vihdoin saan hengittää, toi seinä on betonia.

En voinut olla muuta kuin helpottunut. Liian kitskmäisiä ajatuksia, liian tärkeilevä asenne, liian:

koripallo.

Samaan aikaan horisontti loisti omenanpunaisena.

Barbara oli tänään valinnut päähänsä huopalierihatun. Lierin ympärille oli sidottu hamppuköysi, joka oli koristeltu ruiskukin. Tässä mielentilassa hattukin tuntuu kannanotolta.

Barbara oli aikoinaan kirjoittanut minulle kirjeitä, joissa hän kertoi, että pukeutuu mielellään ympäristön mukaan. Hattu ainakin olisi sulautunut kevyesti taustaan ilman ärsykeitä, jotka alfahiukkaseen tavoin ponnahtivat takaisin. Onneksi näin.

Olen kateellinen Barbaralle. On turhaa yrittää perustella sellaista, jota suojelee itseltään.

Ei helvetti. Jotenkin jaksaa hämmästyttää, miten tärkeä ja välinpitämätön sitä voi itselleen olla samaan aikaan. Ehkä yritän vain pitää yllä illuusiota, että olisin jotenkin tärkeä sinänsä. Ei kai se jatkuva täydellisyydentavoittelu muusta voi johtua.

Barbara olisi voinut vaikka taittaa niskansa ja murtaa polvilumpionsa, ja silti hän olisi ehjempi kuin minä.

Mutta toisaalta.

Omat murtumani paranevat viimeistään kuollessa, Barbaran murtumat eivät katoaisi mihinkään. Ehkä joku voisi fossiloida polvilumpiot ja niskan nikamat. Kukaan ei kuitenkaan olisi enää paikalla.

Barbarasta näkee, miten vääristä ylipäänsä on pelata tekijöillä, joita ei kykene hallitsemaan. Aina välillä, kun luin hänen kirjeitään, en voinut olla ajattelematta, että mitä tapahtuisi, jos joku sattuisikin ylikirjoittamaan kaikki ne ajatukset nollaykkösillä. Vähenisikö stressi? Ehkä ei.

Jos Barbara vain suostuisi hyväksymään, että kaikessa ei tarvitse toimia rationaalisesti, stressi sen sijaan vähensisi.

Hatun koristelu ruiskukalla sattuu olemaan hyvä esimerkki. Barbara saattoikin aluksi tutkia tarkkaan eri vaihtoehtoja ja arvottaa niitä kauneuden perusteella, mutta kuin salamaniskusta päättikin päätyä siihen, mikä reagoi alitajunnassa voimakkaimmin.

Milka tarkasteli ruiskukkia Mariskoolissa. Milkan isä oli aikoinaan ostanut maljakon äidille syntymäpäivälahjaksi. Viidakkorumpu kertoi, että kyseinen yksilö olisi alun perin valmistettu Armi Ratian Bökarsin-puutarhajuhliin. Maljakoita oli kuulemma valmistettu enemmän kuin oli tarpeen ja ylijääneet yksilöt olisivat huutokaupattu Helsingin Narinkkatorilla ihan Armin itsensä toimesta. Armi oli sonnustautunut Jokapoika-paitaan ja korkokenkiin, kuten aina. Vähintäänkin niissä kuvissa.

Punainen parkaisu ja sininen kukka. Kukan terälehdet vaikuttivat Milkan silmissä supistuneilta, ikään kuin pelokkailta. Toisin kuin ihmisillä, kukilla henkilökohtaiset agendat eivät kenties loista ulospäin samassa määrin. Ehkäpä sen takia lihansyöjäsavit eivät jää koskaan yksin. Lihansyöjäihmiset voisivat sen sijaan jäädä yksinäiseksi, jos kiinnitettäisiin tarkemmin huomioita silmien asentoon tai mihin tahansa. Kyse on vain kykenemättömyydestä tai sen puutteesta.

Milka tarvitsisi nyt aikaa. Siniset ruiskukat **eivät sattuneesta syystä nopeuttaneet kivunlievitystä** yhtään sen nopeammin. Jos parkaisu olisi ollut keltainen, tuloksena olisi ollut mustaa.

Musta jälkimaku. Musta värinä absordoi kaiken valon itseensä. Olisiko Milka sitten sen tasapainoisempi kuin nytkään? Ainoa tasapainon ilmaisin oli harmaa. Toisaalta harman arjen symboliikka tunnettiin, joten tasapainoa ei voinut pitää tavoiteltavana ihanteena.

Mustaan vyöhön saattoi nahkapaskalla sorvata lisää reikiä. Samoin paperiarkkiin

rei'ittimellä. Yhtä hyvin reikiä saattoi lisätä vaikka huopakankaaseen. Mutta saattoiko verisuonet rei'ittää yhtä helposti? Miksei.

Veren hemoglobiineista värjäytynyt punainen luonnon väriaine kietoutuisi yhteen sinisten ruiskukkien kanssa. Mitä seuraisi? Punainen väri laskisi peittävän harsonsa sinisen ylle ja korostuisi aggressiivisuudellaan.

Tiedon redundanssi-indeksiä pyrittiin tehostamistoimenpiteiden yhteydessä laskemaan vähintäänkin 35 reaaliprosentilla. Tämän huomattiin kasvattavan aksiomaattista kilpailukykyä yli kaksinkertaisesti, 84 reaaliprosentilla. Suunnitelmissa on siirtää tämä toimintamalli myös arkielämän eri osa-alueille.

Teimme kartoituksen organisaatiomme työntekijärakenteeseen, ja huomasimme ylijäämiä. Ongelmien ratkaisemiseksi teimme asiakaslähtöisillä, innovaativisilla suunnittelumenetelmillä kokonaan uudenlaisia ratkaisuja, joilla loimme kustannussäästöjen lisäksi positiivista synergiaa.

Vai että. Kaunis on poikasi mieli, vakuuttelivat kaikki ympärilläsi pyörivät ihmiset jo lastentarhaopettajista lähtien. Mutta mikä oli lopputulos?

Eteesi lykätään viisi yksikköä
En ole sitä paitsi vielä kuollut kertaakaan.